

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ปภาวิณฑ์

Andra

Jamsai
ทดลองอ่าน

“พี่รู้สึกเหมือนเป็นแม่เลย” อาชวินก้มลงฝังจมูกกลางเรือนผมของเธอ

“พี่วินต้องเป็นพ่อสิ”

“ก็จริงแหละ คนเป็นแม่ต้องเป็นน้องป็น” เขาบอกแล้วจูบเธอซ้ำๆ

“พี่วินกาก ป็นก็กาก เราไม่ควรมีทายาทความกากหรือเปล่า” ปภาวรินทร์อมยิ้มอยู่กับแผ่นอกกว้าง รู้สึกผ่อนคลายและสบายใจขึ้นอย่างง่ายดายด้วยคำพูดไม่กี่ประโยคของเขา

“พี่ว่าตอนทำเราก็ระวังหน่อยก็ได้ละมั้ง อาจต้องลองซ้อมเยอะๆ ก่อน” ชายหนุ่มพูดหน้าตาเฉย ผลคือโดนเธอทูปอกอย่างแรงไปหนึ่งที ทว่าเขาก็หัวเราะแล้วก็มลงจูบเธออีกรอบ “พี่รักน้องป็นนะ”

คำบอกรักแสนนุ่มนวลของอาชวินทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนโดนโอบกอดเข้าไปถึงหัวใจ

ปกาวินท์

Andra เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2749-3

ภาพประกอบ Yulia She / Shutterstock.com
Sytilin Pavel / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

พืพืพ

กร:ตายนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

นักอ่านหลายๆ ท่านคงคิดถึงหนุ่มๆ สาวๆ สถาปนิก (และมัณฑนากร) กันไม่น้อย หลังจากที่ละครประไพ มัณฑนากรสาวแห่งบริษัท Archwin ได้ครองคู่กับคุณพัชร ภัคดีโกศลไปในเรื่อง 'จิรพัชร' Andra ก็กลับมาอีกครั้งพร้อมกับเรื่องราวของสถาปนิกหนุ่มที่หลายคนรอคอย และถึงแม้ว่านิยายเรื่องนี้จะไม่ได้เป็นภาคต่อ สามารถอ่านแยกเล่มได้ แต่ถ้านักอ่านทุกท่านได้อ่านเรื่อง 'ธีรกันต์', 'ณัฐรัสมิกา' และ 'จิรพัชร' ด้วยแล้วละก็ จะยิ่งฟินและอินกับเรื่องราวในเล่มนี้มากขึ้นไปอีกค่ะ

สำหรับเรื่อง 'ปภาวิณี' นั้น นักอ่านทุกท่านจะได้พบกับสาวสุดกาก (แต่แสนจะน่ารัก) อย่าง 'ปภาวิณี' ลูกสาวนอกสมรสของตระกูลพร้อมพิพัฒน์ ที่แอบปลื้มสถาปนิกหนุ่มมือทอง 'อาชวิน' เจ้าของบริษัทสถาปนิก Archwin มานานตั้งแต่สมัยที่ทั้งคู่ยังเป็นเพียงนักศึกษาในมหาวิทยาลัย แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไรเธอก็ไม่กล้าเข้าไปทำความรู้จักเขาเสียที

ทว่าพอมีโอกาสได้ใกล้ชิดกันแล้วก็ดันเกิดเรื่องวุ่นๆ มากมาย เพราะเรื่องราวในชีวิตของสาวคนนี้นั้นไม่ธรรมดาเลยทีเดียว แต่จะไม่ธรรมดาอย่างไรนั้นไปร่วมติดตามกันได้ในเล่มเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นามปากกา Andra ถือกำเนิดมาจากการเอาชื่อจริงผสมรวมกับชื่อเล่น โดยคำแรกมาจากชื่อเล่นว่าแอนดะ

เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เกิดราศีกันย์บ้างตุลบ้างแล้วแต่ตำราหมอดู ฮา ปัจจุบันนอกจากเขียนหนังสือก็เลี้ยงหมาเลี้ยงแมวไปเรื่อย

ถึงตอนนี้ก็เขียนหนังสือมาเกินสิบปีแล้ว ถ้าย้อนไปบอกตัวเองตอนเริ่มเขียนหนังสือเล่มแรกก็อาจจะไม่เชื่อก็ได้ ระหว่างนี้มีความทรงจำที่น่าทึ่งมากมาย ใครจะไปนึกว่าโลกของตัวอักษรจะมหัศจรรย์และสร้างมิตรภาพได้จริงๆ เป็นคนพูดไม่เก่งเลย ตัวอักษรนี่แหละที่ช่วยให้สื่อสารกับทุกคนได้ ปัจจุบันยังคงสนุกกับงานเขียนและอยากจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ

ทุกวันนี้ได้แต่ขอบคุณทุกคนที่ทำให้มีวันนี้ ทั้งครอบครัว เพื่อน อาจารย์ กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือผู้อ่านทุกท่าน ขอขอบคุณที่อยู่ด้วยกันมาตลอด ถ้าไม่มีทุกคนก็คงไม่มี Andra ในวันนี้ ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ

ติดต่อกับ ดิฉัน ทักทายกันทางแฟนเพจ

<https://www.facebook.com/Andra.Writer> นะคะ ^^

Andra

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทที่ 1 รุ่นพี่คนนั้นที่เคยแอบปลื้ม

"ปิ่นจ๋ เก๋านาฬิกาจ๋"

ปภาวรินทร์กำลังส่งเค้กบ๊อปเข้าปากตอนที่เพื่อนสาวซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ส่งเสียงร้องแล้วตีแขนเธอเป็นชุด เธอเลยชะงักแล้วหันซ้ายหันขวาไปมาด้วยความมึนงง

"หา? ไหนจ๋ อะไร"

"ไอ้เบ๊อะ เก๋านาฬิกามันทางนู่น" ปรียากรทำหน้าที่หน้าเหม็นเบื่อก่อนจะพยักพเอ็ดชี้ทางให้เพื่อนสนิท

ปภาวรินทร์หันมองตามถูกทิศทางในที่สุด แต่กระนั้นในชั้นแรกเธอก็ยังงุนงงอยู่ดี ไม่เข้าใจว่าเพื่อนเรียกให้มองอะไร

"อะไรอะแก ฉันไม่เห็นมี...อะไร" คำสุดท้ายที่หลุดออกมาจากปากเธอลงจนแทบไม่ได้ยิน ด้วยดวงตาคู่สวยสังเกตเห็นแล้วว่าเพื่อนต้องการให้มองอะไร...หรือถ้าจะพูดให้ถูกคือมอง 'ใคร'

"ตกลงนี่เห็นแล้วหรือยังไม่เห็น" ปรียากรชะงักไปสังเกตเห็นหน้าของเพื่อน

"แก นั่นพี่วินหรอ...นั่นพี่วินจริงๆ ไซ้ใหม่" ปภาวรินทร์ถามด้วยสับสนเสียงไม่ชัด ดวงตายังจับจ้องเขม็งอยู่ที่ร่างสูงในชุดสูท เขากำลังทักทายเพื่อน

ที่โต๊ะหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไปในระยะหนึ่งโต๊ะกัน

"แหม นึกว่ายังไม่เห็นอีก เพราะถ้าแกไม่เห็นฉันก็จะถือว่าแกไม่มีวาทสนากับหนุ่มหล่อ ฉันจะได้เก็บไว้เอง"

"ปีย่า แกอย่าเพิ่งล้อเล่นสิ" สาวร่างเล็กดีเพื่อนเป็นพัลวันแม้จะไม่ได้หันกลับไปมอง "จื้อ พี่วินจริงๆ ด้วย...อ้อย ทำไมหล่อเหมือนเดิมเลยละ ไม่สิ หล่อกว่าเดิมตั้งเยอะ"

"แกลจะหวัดผู้ชายก็หวัดไป ทำไม่ต้องดีฉันด้วย เจ็บนะเว้ย" ปรียากรบ่นพร้อมกับเอนตัวหลบไปมา "แล้วที่เขาหล่อขึ้นก็ถูกแล้วปะ ตอนที่แกเจอเขานั่นก็ตั้งแต่สมัยเรียนมหา'ลัย โตขึ้นแล้วหน้าตาดีขึ้นก็ถูกแล้วไหม"

"แหม แต่รุ่นพี่บางคนที่เราเจอก็โหมกว่าเดิมนะแก เอาแคในงานนี้ก็หลายคนแล้ว" ปภาวรินทร์ชี้ให้เห็นความจริง

"ก็จริง ก็ว่าพี่วินของแกดูแล้วตัวเองดีอยู่"

"ปีย่า พี่วินของฉันอะไรเล่า เดียวใครมาได้ยื่นเข้าจะทำไม" ปภาวรินทร์หันไปดูเพื่อนซึ่งจันได้

"ถ้าแกไม่รีบเคลมแล้วเขาโดนคาบไปละจะทำไม พี่วินทั้งหล่อทั้งเก่ง บริษัทสถาปนิกของเขารุ่งมากเลยนะ ไม่งั้นฉันจะได้เจอเขาเมื่อปีก่อนหรือบุญแคไหนแล้วที่เขายังโสดมาถึงปานนี้"

"ปีก่อนเขายังโสด แต่ปีนี้เขาอาจไม่โสดแล้วก็ได้นะ" สาวร่างเล็กไม่คล้อยตาม

"ถ้าเขาไม่โสดแล้วก็เป็นความผิดแกเองนะแหละ ฉันอุตส่าห์จะหาทางพาไปรู้จักตั้งแต่ตอนนั้น แกก็เอาแต่อแงงงอะไรไม่รู้" ปรียากรบ่น

อาชวินเป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยของพวกเธอสมัยเรียน แม้จะอยู่กันคนละคณะแต่ชื่อเสียงของเขาก็โด่งดังจนเป็นที่รู้จักในฐานะ 'เด็กกาบัตย์' ที่ได้ทุนไปแลกเปลี่ยนที่ต่างประเทศ ได้ฝึกงานในบริษัทสถาปนิกระดับโลก จนมีชื่อติดในทำเนียบหนึ่งในทีมสถาปนิกที่ออกแบบตึกซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดัง

เรียกว่าเป็นบุคคลที่สร้างชื่อให้มหาวิทยาลัยจนอาจารย์นำมากล่าวชื่นชมให้เด็กปีหนึ่งอย่างพวกเขาสองคนฟัง

ปภาวรินทร์แอบปลื้มอาชวินตั้งแต่แรกเห็น ตอนนั้นชายหนุ่มเรียนเทอมสุดท้ายแล้ว ปรียากรพยายามทิ้งผลึกทั้งคืนเพื่อนให้เข้าไปทำความรู้จักอีกฝ่าย ทว่าก็ไม่สำเร็จ สุดท้ายเลยยอมแพ้ปล่อยให้เพื่อนเป็นแฟนคลับอาชวินอยู่ห่างๆ จนกระทั่งเขาเรียนจบ หลังจากนั้นปรียากรก็ลืมเรื่องนี้ไป จบจนปภาวรินทร์หลุดไปเะมากรี้ตกร้าดกับเธอว่าอาชวินกลับมาเปิดบริษัทในไทยกับเพื่อนได้พักหนึ่งแล้ว ตอนนั้นเองเธอก็จึงทราบว่าเป็นสนิทที่ยังปลอบปลื้มหนุ่มรุ่นพี่คนนั้นมาตลอด แถมยังแอบติดตามข่าวคราวของเขาเงียบๆ ด้วย

อย่างไรก็ตามนั่นเป็นเรื่องเมื่อหลายปีที่แล้ว ตอนนั้นปรียากรลองสืบดู พอรู้ว่าอาชวินมีแฟนแล้วเลยตัดสินใจเงียบ แต่เธอก็เดาว่าปภาวรินทร์ก็น่าจะพอทราบเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน แล้วหลังจากนั้นสถาปนิกหนุ่มก็หลุดออกจากวงโคจรของพวกเธอไปอีกคน สาวร่างเล็กเองก็มีคนคุยบ้างมีคนคบบ้างตามเรื่องตามราว จนกระทั่งเมื่อปีก่อนปรียากรบังเอิญได้พบอาชวินที่งานอีเวนต์งานหนึ่ง ตอนนั้นบริษัทสถาปนิกของเขาโด่งดังเป็นที่รู้จักในไทยพอสมควรและเขาก็รู้จักกับพ่อของเธอ ดังนั้นเธอเลยได้รับการแนะนำให้รู้จักกับอาชวิน

ปรียากรนึกถึงเพื่อนสนิทขึ้นมาทันที ครั้นสืบเสาะจนรู้ว่าตอนนี้สถาปนิกหนุ่มรูปหล่อโสดสนิท เธอก็ค่อยลองเปรยให้เพื่อนฟัง ปรากฏว่าปภาวรินทร์ตาลุกวาวทันใด เป็นอันสรุปได้ว่าเพื่อนยังปลื้มหนุ่มรุ่นพี่คนนี้อยู่ ทว่าพอเธอออกปากบอกว่าจะพาไปแนะนำให้รู้จัก อีกฝ่ายกลับใส่เกียร์ถอยหลังเสียอย่างนั้น จนเธออ่อนใจแล้วก็ปลง

สำหรับวันนี้ปรียากรคิดไว้เหมือนกันว่าอาจได้เจออาชวิน เพราะมันเป็นงานครบรอบวันก่อตั้งบริษัทของภัคดีโกคินซึ่งเป็นบริษัทใหญ่เครือข่าย

กว้างไกล เธอได้ยืนยันว่าช่วงหลังมานี้บริษัท Archwin ของอีกฝ่ายทำงานให้
ภักดีโภคินหลายโครงการ อาชวินจึงไม่น่าพลาดงานนี้ ส่วนเธอกับเพื่อนก็
เป็นตัวแทนครอบครัวเอากระเช้าดอกไม้มาแสดงความยินดี...เดี่ยวต้อง
รอดูว่าปภาวรินทร์จะเอาอย่างไร

"ฉันไม่ได้งอแงงู๊ แต่ฉันไม่พร้อมเพราะ...เรื่องนั้น แกก็รู้ ตอนนั้น
ฉันยังไม่พร้อมจะทำความรู้จักกับพี่วินจริงๆ"

ปรียากรเหลือบมองเพื่อน ก่อนจะระบายลมหายใจแล้วถามออกไป

"จันครวนนี่ละจะเอาใจ นีก็ผ่านมาอีกปีแล้ว"

"นั่นสิ มันก็ปานนี้แล้วอะเนาะ" ปภาวรินทร์ถอนหายใจอย่างลั้งเล

"แกไม่ต้องคิดละ พี่วินมานุ่นแล้ว ฉันจะหัก" พอพูดจบปรียากรก็
ฉีกยิ้มแล้วส่งเสียงทักคนที่กำลังจะเดินผ่านโต๊ะไปทันที "ไม่ใสใจเพื่อนที่ตกใจ
สุดซี้ด" "พี่วิน สวัสดิ์คะ จำปีย่าได้ไหม"

อาชวินชะงักทำเมื่อได้ยินชื่อตัวเอง เขาหันมามองแบบงงๆ พอเห็นหน้า
ปรียากรก็ปรากฏแววระลึกได้ฉายขึ้นมาในดวงตา

"น้องปีย่า จำได้สิครับ เมื่อวันก่อนพี่เพิ่งเจอคุณบันลือเอง วันนี้
น้องปีย่ามาแทนคุณพ่อหรือครับ"

"ใช่ค่ะ คุณพ่อติดงาน" ปรียากรตอบแล้วผายมือไปทางเพื่อนที่นั่งอยู่
ข้างๆ "นี่ปิน เพื่อนปีย่าเองค่ะ ปินเป็นลูกสาวคุณลุงประดิษฐ์หรือที่รู้จักกัน
ในนามเจ้าสัวประดิษฐ์นั่นแหละค่ะ ปินก็เป็นรุ่นน้องมหา'ลัยของพี่วิน
อีกคนนะ เราสองคนเรียนออกแบบผลิตภัณฑ์มาด้วยกัน"

"สวัสดิ์ครับน้องปิน" อาชวินหันไปมองปภาวรินทร์แล้วทักทายอย่าง
เป็นกันเอง

"สวัสดิ์คะ" สาวร่างเล็กยกมือไหว้ลอบเพื่อทักทายกลับอย่างแตกตื่น
ในใจนึกต่อว่าเพื่อนซี้ที่ไม่เตือนเธอก่อน เวลานี้เธอเลยเล็กลัก มือไม้แก้งก้าง
ไปหมด...ยิ่งไปกว่านั้นเธอรู้สึกเหมือนจะเป็นลมรอมร่อ ทำไมอาชวิน

ต้องหล่อแถมเสียงทุ้มนุ่มน่าฟังขนาดนี้ด้วยเนี่ย!

"ยินดีที่ได้รู้จักนะ จะว่าไปที่น่าจะเคยเจอน้องปิ่นเหมือนกันนะเนี่ย หน้าคุ้นๆ"

ดวงตาคมทอดมองมาอย่างพิลึก นั่นทำให้ปภาวรินทร์ยิ่งแตกตื่นหนักเข้าไปใหญ่

"ก็น่าจะเคยเดินผ่านกันบ้างนะคะ ปิ่นกับปียาทันก่อนพี่วินเรียนจบนะ ถึงจะไม่ได้อยู่ขณะเดียวกันก็เถอะ แล้วพวกเรา ก็คงสวนกันตามงานเลี้ยงบ้างแหละ ยายปิ่นก็ไปงานนั่นนั่นแทนป้าอยู่บ่อยๆ...เนาะปิ่น" ประโยคทำยปริยากรหันไปพยักพยเคียดกับเพื่อนสาว

"อืม ก็น่าจะอย่างนั้น"

"แปลกนะที่เราเพิ่งได้รู้จักกัน แต่รู้จักช้านอยดีกว่าไม่ได้รู้จักเลย" อาชวินส่งยิ้มให้หญิงสาว "จริงสิ แล้วนี่ทั้งสองคนมากันนาน..."

เสียงของชายหนุ่มขาดหายไปเนื่องจากอยู่ดีๆ สาวร่างเล็กก็สะบัดเค้กบ๊อบโนมือจนมันหลุดจากแท่งพลาสติกลอยไปปะทะกับร่างสูง หน้าซ้ำแทนที่จะไปโดนเสื้อสูทสีเข้ม มันกลับไปแปะอยู่บนเสื้อเชิ้ตสีขาวของเขาแทน

"ว้าย! ตายแล้ว ขอโทษค่ะ ขอโทษ" พอปภาวรินทร์หายช็อกแล้วตระหนักว่าเมื่อครู่ทำอะไรลงไป เธอก็ร้องออกมาด้วยความตกใจ

"ไม่เป็นไรครับ แค่นี้เอง" อาชวินส่ายหน้ายิ้มๆ พร้อมกับหยิบก้อนเค้กขนาดเล็กบางส่วนที่แปะอยู่บนเสื้อของตัวเองไปวางบนโต๊ะ "เอาเป็นว่าพี่คืนให้นะ"

"บางที่ยายปิ่นก็เป๋อแหลแบบนี้แหละค่ะ" ปริยากรทำท่าปลง

"แปลว่าอยู่ด้วยแล้วจะมีเรื่องให้ตื่นตื่นตลอดเวลาใช่ไหม" สถาปนิกหนุ่มยิ้มขึ้น ก่อนจะปลอบเมื่อเห็นว่าสีหน้าของคนตัวเล็กยังดูไม่ดีขึ้น "ไม่ต้องคิดมากนะ เสื้อผู้ชายเปื้อนนิดเปื้อนหน่อยเป็นเรื่องปกติ เปื้อนเศษเค้กยังดีกว่าเปื้อนน้ำปูเนลเวลาไปไซต์งานเยอะ"

ปภาวินท์ซ้อนตาขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาอย่างคาดไม่ถึง แล้ววูบต่อมาความรู้สึกตื่นตันทันทีพุ่งเข้าจู่โจมหัวใจอย่างรุนแรง แต่ยังไม่ทันมีใครพูดอะไรมากกว่านั้นก็มีเสียงร้องเรียกชื่อ 'วิน' ลอยมา เขาหันไปมอง พยักหน้าให้คนเรียกก่อนจะหันกลับมาส่งยิ้มให้พวกเธออีกคน

"พี่ขอตัวก่อนนะ เจอโจทก์พอดี"

"ไว้เจอกันคะพี่วิน" ปรียากรตอบทั้งรอยยิ้มสดใส เธอรองจนกระทั่งหนุ่มรุ่นพี่ผละห่างไปพอสมควรแล้วจึงหันกลับไปหาเพื่อน "เป็นไงบ้างแก"

"พี่เขาดีกว่าที่ฉันฝันไว้อีกอะ" ปภาวินท์คว้าแขนเพื่อนหมับ สีหน้าท่าทางประหนึ่งจะร้องให้ "หล่อ เสียงเพราะ แล้วยังเจตดีอีก"

"เก่งด้วย" คนเป็นเพื่อนชี้ให้เห็นความจริง "แต่แกรีบเรียกสติกลับเข้าร่างก่อน จะได้ไม่เพอะพะอีก"

"ก็เพราะแกแหละ ทำไมไม่บอกก่อนว่าพี่วินเดินทางนี้ ฉันตั้งตัวไม่ทัน" สาวร่างเล็กเอะอะ...เวลาเธอตื่นเต้นมักจะเกิดเหตุคาดไม่ถึงแบบนี้ทุกที "ดูสิ ฉันทำเสื้อเขาเปื้อนตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอกัน แล้วแกยังเอาฉันไปขายว่าเปื้อนเหลืออีก"

"คิดในแง่ดี พี่เขาจะได้จำแกได้แม่นๆ ใจ" ปรียากรยกไหล่ไม่นำพา

"จะได้เจอกันอีกหรือเปล่าก็ไม่รู้" ปภาวินท์พึมพำ ดวงตาทอดไปหาอาชวินซึ่งเดินไปยืนอยู่กับหนุ่มๆ กลุ่มใหญ่อีกรอบ

"แหม ที่อย่างนี้ล่ะกลัวไม่ได้เจอกันอีก" ฝ่ายเพื่อนสนิทถลอกจากด้วยความหมั่นไส้ "สรุปว่าอยากเจออยากรู้จักเขาแล้วใช่ปะ"

"ยังไงตอนนี้ก็ถือว่ารู้จักกันแล้วนี่" คนตัวเล็กพูดหงุดหงิด

"อาฮะ แต่ก่อนอื่นสับให้แน่นก่อนแล้วกันว่าพี่เขายังโสด" ปรียากรพยักพยับไปทางอาชวิน เวลานี้มีสาวสวยคนหนึ่งซึ่งเธอไม่รู้จักเดินเข้ามาทักทายอีกฝ่าย ท่าทางสนิทสนมกันดีทีเดียว ครั้นเหลือบไปเห็นเพื่อนหน้าม้อยเธอก็ถลอกจาก "เนีย ปีก่อนโสดซัวร์ๆ ไม่ยอมเข้าไป ถ้าปีนี้พี่เขาไม่โสดจนแกแห้ว

ก็ต้องโทษตัวเองนะแหละ"

ทำไมมันมืดและเงียบจังเนี่ย...

ปภาวรินทร์เร่งฝีเท้าเพื่อให้ไปถึงรถเร็วที่สุด เธอเพิ่งออกจากงานเลี้ยงของพวกภัคดีโกคิน ปรียากรจอตรถที่ชั้นล่าง เธอเลยเดินขึ้นบันไดต่อมายังชั้นบนของตึกจอตรถตามลำพัง ตอนแรกเพื่อนก็บอกจะวนรถขึ้นมาส่งอยู่หรอก แต่เธอปฏิเสธเพราะเห็นว่าแค่ชั้นเดียว มาถึงตอนนี้หญิงสาวชักจะเสียใจแล้วที่ตัดสินใจไปแบบนี้ เพราะเธอเกลียดบรรยากาศแบบนี้ที่สุด

เธอไม่เข้าใจเอาเสียเลย ทั้งที่มีรถจอดอยู่เต็มแน่น แต่ชั้นนี้ของตึกจอตรถกลับไม่มีกระทั่งพนักงานรักษาความปลอดภัยให้เห็น ยิ่งไปกว่านั้นมันค่อนข้างมืดมากทีเดียวเนื่องจากโรงแรมไม่ยอมเปิดไฟ อาจเพราะเห็นว่าเวลานี้ควรมีแสงสว่างจากข้างนอกเพียงพอ แต่ความจริงกลับตรงข้ามด้วยเมฆครึ้มที่บดบังแสงแดด หน้าซุ้มการออกแบบตึกจอตรถก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงฝีเท้าหนักๆ ดังขึ้นคลอกับเสียงรongsเท้าสั่นสูงของเธอ ความรู้สึกบางอย่างเสียดแทงขึ้นมาในอกแบบไม่ทันตั้งตัว เธอต้องสูดหายใจลึกและปลดปล่อยลมมันไม่ให้แผลงฤทธิ์ด้วยการบอกตัวเองว่า 'ไม่มีอะไร' ทว่ามันก็ใช้เวลาไม่นานนักในการตะกุกตะกายปีนกลับขึ้นมา โดยเฉพาะเมื่อเธอรูสึกว่าเสียงฝีเท้าปริศนานั้นเร็วขึ้นและใกล้เข้ามา ดวงหน้าสวยหันไปมองเร็วๆ เธอไม่พบใครหรืออะไรทั้งนั้น แต่นั่นกลับยิ่งทำให้แตกตื่นยิ่งกว่าการได้เห็นเจ้าของฝีเท้าเสียอีก

ความกลัวทะลกลายออกมาราวเขื่อนกั้นพังกั้นท์ ไอเย็นเยียบเล่นไปทั่วร่าง ปภาวรินทร์พยายามควบคุมมัน ทว่ามันก็แทบไม่ต่างจากการพยายามควบคุมม้าที่กำลังพยศ และสุดท้ายเมื่อความทรงจำเก่าหลังไหล

มาสมทบเป็นทัพเสริม เธอก็พ่ายแพ้ไม่เป็นท่า สติแตกแล้ววิ่งหนีไปทรุดตัว
หลบหลังเสาต้นหนึ่งในสภาพมือไม้เย็นเฉียบ เนื้อตัวสั่นเทาแบบควบคุม
ตัวเองแทบไม่ได้ หัวใจเต้นระรัว ในหัวเต็มไปด้วยความกลัวและประโยคเดียว
ที่ตั้งก้องเข้าไปซ้ำมา

ไม่เอาแล้ว ไม่เอาแล้ว...

จนกระทั่งมีเสียงหนึ่งดังขึ้น...

"เป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

ปภาวรินทร์กรี๊ดออกมาชนิดหนึ่งด้วยความตกใจ เธอหันขวับไปมอง
เจ้าของเสียง และต้องใช้เวลาครู่หนึ่งกว่าจะส่งสัญญาณบอกว่าเขาคือ
อาชวิน สีหน้าท่าทางเขาดูตกใจพอกัน

"พี่ทำให้ตกใจใช่ไหม ขอโทษครับ"

"มะ...ไม่ใช่ค่ะ" หญิงสาวละล้าละลักปฏิเสธ "คือ...คือปิ่น...ปิ่นนี่กว่า
มีคนตามมา"

"นอกจากน้องปิ่นก็มีพี่คนเดียวครับ รถที่จอดที่ขึ้นนี้" สถาปนิกหนุ่ม
ให้ข้อมูลด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"ไม่มีคนอื่นจริงหรือคะ"

"ไม่มีครับ" อาชวินยืนยันหนักแน่น

"เมื่อกี่ปิ่นมองไปแล้วไม่เห็นใคร..." ปภาวรินทร์หยุดแค่นั้น ใจร้อน
แล่นขึ้นมาเกาะแก้มนวลด้วยความรู้สึกอับอาย "เอ้อ สงสัยปิ่นจะประสาทเสีย
ไปเองเลยไม่เห็นพี่ริน"

"มันมืดด้วยแหละ" เสียงทุ้มปลอบประโลม จากนั้นก็ยื่นมือออกไป
เมื่อเห็นเธอขยับทำท่าจะลุก "พี่ช่วยนะ"

"ขอบคุณค่ะ" หญิงสาวยอมวางมือลงบนมือใหญ่เพื่อให้เขาเป็นหลักยึด
ในการลุกขึ้น ดวงตาคู่สวยเหลือบมองใบหน้าหล่อเหลาแวบหนึ่งก่อนจะ
หลุบลงต่ำ "เอ้อ ปิ่นขอโทษอีกทีนะคะ"

"เท่าที่พี่รู้การตกใจและระวังตัวไม่ถือเป็นความผิดนะ" อาชวินส่งยิ้มให้เธอ "รถน้องปิ่นอยู่ไหน พี่เดินไปส่งนะ"

ปภาวรินทร์พยักหน้ารับอย่างประหม่า จากนั้นก็ออกเดินแบบแก๊ง กังๆ ไปยังรถที่จอดอยู่สุดมุมอาคาร ในอกยังคงรู้สึกแตกตื่น ทว่าเป็นคนละเหตุผลกับที่แรก และแน่นอนว่าความอับอายก็ยังไม่ยอมถอยไปไหน เธออยากเจอเขาอีก แต่ก็ไม่คิดว่ามันจะเร็วขนาดนี้ หน้าซ้ำเธอยังอยู่ในสภาพสติแตกด้วย

"น้องปิ่นขับรถไหวแล้วแน่ใช่ไหม" สถาปนิกรูปหล่อออกปากถามขณะที่เธอครีโมตปลดล้อกรด

"ค่ะ" หญิงสาวพยักหน้า

"งั้นขับรถดีๆ นะ"

รอยยิ้มของอาชวินทำให้ดวงตาของเธอพร่างพราย มันแทบจะขยับไล่ความกลัวที่ยังตกค้างอยู่ในกระแสความรู้สึกไปได้ทั้งหมด หัวใจกระตุกเต้นอย่างตกใจอีกครั้ง คราวนี้ด้วยเหตุผลใหม่ มันผลักดันให้เธอรีบเปิดประตูขึ้นรถ กระทั่งสตาร์ทรถแล้วเธอจึงมีสติพอจะตระหนักว่าเขาไม่มีทางได้ยินเสียงหัวใจของเธอเต้น ดังนั้นเธอจึงสูดลมหายใจลึกแล้วลดกระจกรถลงเพื่อยกมือไหว้เขา

"ขอบคุณมากนะคะพี่วิน กลับบ้านดีๆ เหมือนกันนะคะ"

ปภาวรินทร์ที่ได้รับรอยยิ้มทรงเสน่ห์ตอบกลับมาอีกหน เธอคิดว่าสามารถมองรอยยิ้มของสถาปนิกหนุ่มได้ทั้งวัน แต่เมื่อมันเป็นไปไม่ได้เธอก็งัดปุ่มเลื่อนกระจกหน้าต่างขึ้นแล้วออกรถ โดยที่ก็ยังไม่วายเหลือบมองร่างสูงผ่านทางกระจกมองหลังอีกหน

มันน่าแปลก ทั้งที่เวลาก็ผ่านมานานแล้วนับจากวันแรกที่ได้พบและประทับใจในตัวอาชวิน ทว่าพอวันนี้เขาเดินกลับเข้ามาในชีวิต มันกลับคล้ายเธอเพิ่งเห็นเขาในมหาวิทยาลัยเมื่อวานนี้เอง ที่เพิ่มเติมคือครั้งนี้เธอ

ได้พบประสบกับตัวโดยตรงว่าเขาใจดีมาก...เธอนี่สิ เจอกันวันแรกก็มีแต่เรื่องดีๆ ให้เขาประทับใจทั้งนั้น แรกสุดทำเสียเขาเป็นน แล้วต่อมาก็ยังสติแตกให้เขาเห็นอีก

ทำไมจิตใจเธอไม่ยอมลืมเรื่องนั้นไปสักทีนะ เวลาที่ผ่านมาแล้วเธอก็คิดว่าตัวเองโอเค ทว่าเหตุการณ์เมื่อก็คือข้อพิสูจน์ว่าที่ผ่านมาเธอแค่หลอกตัวเองเท่านั้น

แต่มองในแง่ดี พี่วินคงลืมเราไม่ลงแล้วจริงๆ ปภาวรินทร์หาทางเยยวยาจิตใจตัวเอง ขณะเดียวกันความคิดก็ล่องลอยกลับไปหาชายหนุ่มอีกหน...ไม่ว่าอย่างไร เธอแน่ใจแล้วว่าไม่ยากปล่อยให้โอกาสที่จะได้ทำความรู้จักเขามากขึ้นผ่านไป แม้จะยังนึกไม่ออกเลยก็ตามว่าควรต้องทำอะไร

แต่ก่อนอื่น...ต้องหาทางรู้ให้ได้ก่อนว่าเขาโสดหรือเปล่า!

บทที่ 2

ขอบนะคะ อยากรู้ได้

"แกซัวร์ไซ่ใหม่ว่่าพีวีนเขาโสดจริง ๆ" ปภาวรินทร์กำส้อมคันเล็กในมือแน่น ดวงตาคู้งามเปล่งประกายแห่งความหวัง

"อ้อ แกจำที่ฉันเคยเล่าให้ฟังได้ใหม่ว่่าญาติันนุตรีนี่ก็อยากทำคอนโดยายขึ้นมา แล้วนางก็ไปจ้างบริษัทของพีวีนให้ช่วยออกแบบไปให้ เพราะนางประทับใจงานตึกที่ไหนสักงานของพีเขานี้แหละ ปรากฏกำไรดีนางก็เลยทำต่อมาเรื่อยๆ ปีละตึกสองตึกแล้วแต่อารมณ์ พอดีฉันรู้มว่่านางกำลังจะสร้างคอนโดยุ ใหม่และนัดคุยกับบริษัทสถาปนิก ฉันเลยแกล้งเสนอหน้าไปเจอนาง ปรากฏว่่าฉันได้เจอผู้หญิงคนที่ยื่นคุยกับพีวีนวันนั้นด้วย" ปรียากรเล่าไปใช้หลอดจิ้มน้ำแข็งในแก้วกาแฟเล่นไป

"หือ?"

"เขาแนะนำตัวว่่าชื่อณัฐริมภา* เป็นอินทีเรียของบริษัท Archwin ฉนั้นแกล้งแหยบไปว่่าเคยเห็นเขาอยู่กับพีวีน เหมือนแฟนกันเลย เขาเลยบอคว่่าพีวีนโสด ส่วนตัวเขามีแฟนแล้วและมีแผนจะแต่งงานด้วย... จะว่่าไปอินทีเรียคนนี้ก็ดูฉลาดและน่าจะรู้ทันนะว่่าฉนั้นแกล้งแหยบหาข้อมูล แต่ก็เอาเหอะ"

* ติดตามเรื่องของณัฐรินทร์-ณัฐริมภา ได้ใน 'ณัฐริมภา'

ปภาวรินทร์ไม่ได้ตอบอะไร เพียงฉีกยิ้มเท่านั้น ซึ่งพอเห็นรอยยิ้มของเพื่อนสนิทแล้วคนที่สู้อุตสาหะไปหาข่าวมาให้ก็อดหมั่นไส้ไม่ได้

"ข่าวสารนั้นหายาก ต้องลำบากขบรถไป รู้ว่าเขาโสดแล้วห้ามให้ความพยายามในการสืบของฉันเสียเปล่านะโว้ย"

"แหม แก่อ่า" คนตัวเล็กทำปากยื่น "ถึงฉันจะปลื้มเขามานานแต่ก็เป็นกรปลื้มแบบเด็กๆ ปลื้มในจินตนาการ ฉันยังไม่ได้รู้จักเขาดีพอเลยนะ แต่ฉันก็ตั้งใจว่าจะหาทางทำความรู้จักเขาแหละ ไหนๆ ก็ได้เจอกันแล้ว"

"ก็ดี เพราะขึ้นแกยงจะปอดแตก เก็บเขาไว้เป็นเจ้าชายในฝันของตัวเองต่อไปทั้งที่ฉันอุตสาหะไปสืบข่าวให้แล้ว ฉันจะสาปแกจนสิ้นแสง!"
ปรียากรประกาศ

"ป๊าย! วันนี้ฉันเลี้ยงขนมเลี้ยงกาแฟแคะ แกจะมาร้ายกับฉันแบบนี้ไม่ได้สิ"

"อ้อยเข้าปากช่าง ขนมเข้าปากฉันไปแล้ว ทวงบุญคุณไปก็เท่านั้นแหละ" ปรียากรลอยหน้าลอยตา ขณะเดียวกันก็แอบนึกขำอยู่ในใจเมื่อเห็นหน้าตายู่ยี่ของเพื่อน

ไ้อปีนนี่แกล้งสนุกจริงๆ!

"เฮลละ แล้วแกวางแผนจะเข้าไปตีสนิทกับพี่วินยังงัยบ้างละ"

"ก็ยังคงคิดอยู่ ฉันไม่มีโครงการอะไรให้เขาทำอย่างญาติแก่ด้วยสิ จะจ้างเขาสร้างบ้านก็ไม่มีเงิน ใกล้เคียงที่สุดคือให้เขาตกแต่งคอนโดฯ ห้องจิวของฉันใหม่ ซึ่งถ้าติดต่อนให้เขาทำนี่แทนที่จะได้ผูกสัมพันธ์ก็อาจโดนมองแรงอะนะ"
ปภาวรินทร์ถอนหายใจเฮือกแล้วตักเค้กเข้าปาก

"ฉันว่าแกจะโดนมองแรงใส่ถ้าไปพูดว่าไม่มีเงินให้คนอื่นได้ยืมมากกว่า"
ปรียากรบอก แต่ก็รู้ดีว่ามันเป็นความจริง

มันก็ไม่ใช่ว่าลูกสาวคนเล็กของเจ้าสัวประติษฐ์จะยากจนข้นแค้นขนาดนั้น เพียงแต่เธอก็ไม่ได้ร่ำรวยขนาดที่จะใช้เงินเจ็ดหลักได้แบบไม่ต้องคิดเหมือนกัน

คนที่รวยคือพ่อของเธอ พี่สาวต่างแม่ของปภาวรินทร์มักขอรุ่นขอเงินจากพ่อ ซึ่งท่านก็มักให้ตามประสาพ่อที่รักลูกสาว ขณะที่ปภาวรินทร์เองไม่ค่อยได้ขออะไรมากนักด้วยไม่ยอมมีปัญหากับบรรณานาซึ่งจงเกลียดจงชังน้องสาวไม่เลิก

"หรือว่าฉันจะชวนคุณพ่อทำอะไรสักอย่างแล้วให้แกมาแจมดี" ปรียากร ทำท่าครุ่นคิด

"แล้วฉันจะไปแจมกับโครงการบ้านแกได้ไง"

"แกก็ลาออกจากบริษัทแล้วย้ายมาทำงานกับฉันไง พ่อฉันให้บัตรวีไอพีกับแกอยู่แล้ว เลือกตำแหน่งมาเลย แกไม่ต้องเสี่ยงภัยพี่สาวด้วย ดีจะตาย"

"อ้อบ้า หาเรื่องให้โดนปีศาจแบบแพ็กคู่ซัดๆ" ปภาวรินทร์วัดสายตาค้อน ขณะที่ผู้เป็นเพื่อนหัวเราะอย่างขบขัน

"อ้อ ฉันนี่ก็ออกแล้ว" อยู่ดีๆ ปรียากรก็หยุดหัวเราะแล้วทำท่าหนักขึ้นได้ "โครงการยักษ์โครงการนั้นของป้าแกใจ ที่จะเอาโรงแรมเจ๋งแล้วมาทำใหม่ นะ"

"อ้อ" สาวร่างเล็กพลอยนี้ขึ้นได้ด้วย "แต่แห่ม โครงการยักษ์แถมมีต่างชาติร่วมทุน ต่อให้เป็นฉันก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะเข้าไปเจอ เสนอให้ใช้บริษัทไหนทำก็ได้นะ"

เมื่อไม่นานมานี้เจ้าสัวประติษฐ์ตัดสินใจซื้ออาคารของโรงแรมเก่าแก่ซึ่งปิดตัวลงไปมารีโนเวต โดยไปชักชวนกลุ่มนักลงทุนต่างประเทศมาร่วมด้วย จนเกิดเป็นโครงการรีโนเวตโรงแรมควบคุมศูนย์การค้าหูกกลางเมือง มันเป็นข่าวเกรียวกราวในวงการอสังหาริมทรัพย์พอสมควรเนื่องจากที่ผ่านมาเจ้าสัวประติษฐ์ไม่เคยลงทุนในด้านนี้มาก่อน และอีกไม่นานก็จะมีคัดเลือกบริษัทสถาปนิกที่จะมารับหน้าที่ออกแบบรีโนเวต

"แกเลือกบริษัทสถาปนิกเองไม่ได้ แต่แกเชียร์บริษัทพีวินได้นี่ งานใหญ่แบบนั้นทาง Archwin น่าจะสนใจอยู่แล้ว พีวินเขาก็ไม่ไ่ก่กานะ มีชื่อสร้างตึก

เก๋ๆ ดังๆ ที่เมืองนอกด้วย แกก็เอาเรื่องนี้ไปเป็นสะพานทอดหาพี่วิน ส่วนเรื่องจะได้งานหรือไม่ได้ก็ขึ้นอยู่กับฝีมือของเขาเอง"

ปภาวินท์มีที่ท่าคล้อยตาม แต่จิตใจหลังจากนั้นก็ทำหน้าม่อย

"มันก็ฟังดูน่าสนใจดี แต่ยังไงฉันก็ไม่เกี่ยวกับโครงการนี้อะ" เธอจบออกแบบผลิตภัณฑ์ ทุกวันนี้ก็ช่วยงานในบริษัทของพ่อในสายงานที่จบมาไม่ได้เกี่ยวข้องกับโครงการอสังหาริมทรัพย์ตรงไหนเลย

"อย่าลืมนะสิว่าแกมีการดลูกสาวเจ้าสัวประติษฐ์ แกแค่ไปอ้อนป้าว่าอยากลองขยับขยายเปลี่ยนสายงานดูบ้าง อีกร้อยอย่างไงแกก็จบทางด้านดีไซน์ ดูเข้ากับการเลือกบริษัทสถาปนิกนะ เรื่องแค่นี้ป้าแกให้ได้อยู่แล้ว" ปริยาการแนะ

ปภาวินท์ทำท่าครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้ารับ

"ถ้าแบบนี้ก็พอเป็นไปได้แหละ แต่...มันมีแต่ไม่ใช่ปัญหาทางฉันนะ แต่โครงการนี้มันใหญ่เต็ม ถ้าฉันเสนอตัวเข้าไป พี่ธัญต้องคิดว่าฉันอยากเอาหน้าไม่ก็อยากเอาใจป้า เตียวก็ได้มีเรื่องอีก"

"มันก็จริงแหละ แต่...ฉันก็มีแต่เหมือนกัน แต่นี่อาจเป็นโอกาสเดียวที่แกจะได้ทำความรู้จักกับพี่วินนะไว้อย่า เพราะถ้าแกรู้จักเขาแบบอื่นยังไงก็ไม่มีข้ออ้างให้ติดต่อกันตลอดๆ เหมือนเรื่องงานหรือ" สาวตาคมชี้ให้เห็นความจริง

"นั่นสิ แฮ่อ" คนตัวเล็กถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างหนักใจ เธอไม่ยอมให้มีเรื่องกับพี่สาวต่างแม่ ไม่ใช่ว่าเธอสู้อีกฝ่ายไม่ได้ แต่มันจะทำให้พ่อไม่สบายใจและเป็นปัญหาในครอบครัว

ปริยาการไม่ออกความเห็นใดอีกแล้วจึงบิดาแพของตัวเองอย่างใจเย็นรอดูว่าเพื่อนจะตัดสินใจอย่างไร

"แหม ถ้าทำแบบง่ายๆ ได้ก็ดีสินะ" หลังจากผ่านไปพักหนึ่งปภาวินท์ก็บ่นงืมงำออกมา

"อะไรของแก"

"ก็แบบนี้ไง" ลูกสาวเจ้าสัวประดิษฐ์หันไปเปิดกระเป๋าสะพายแล้วหยิบปีกธนบัตรใบละพันที่เพิ่งไปเบิกจากธนาคารออกมาสะบัด "แบบว่ายืนไปตรงหน้าแล้วก็บอกไปเลยว่าชอบนะคะ อดยากได้"

เกิดความเจ็บขึ้นชั่วขณะ ปรียากรไม่ยกขาอย่างที่คนต้นเหตุคาดไว้ หน้าซำยังกะพริบตาปริบๆ ทำหน้าประหลาดอีกต่างหาก ยิ่งไปกว่านั้นคือไม่ทันไรก็มีเสียงหัวเราะทุ้มๆ ลอยมา

"ทำแบบนี้บ่อยหรือครับ"

เฮ้ย! ปกากรินท์หันไปมองหน้าตาตื่น แล้วก็พบว่ามีคนยืนอยู่เยื้องไปทางด้านหลังเธอ...และคนคนนั้นคืออาชวิน!

"ใช่ค่ะ ยายปิ่นทำแบบนี้บ่อย" ปรียากรพูดหน้าตาเฉย จากนั้นก็ฉีกยิ้มหวาน "บังเอิญจังเลยค่ะพี่วิน"

"ปีย่า! ทำไมใส่ร้ายฉันแบบนี้" สวาร์วงเล็กร้องลั่น จากนั้นก็หันไปหาหนุ่มหล่อแล้วรีบอธิบายแบบลิ้นแสบพันกัน "ไม่จริงนะค่ะ ปิ่นไม่เคยทำแบบนี้ละ"

"โอเคครับ" อาชวินยิ้มรับ ดวงตายังเป็นประกายพราวขบขัน

ปกากรินท์เกือบเคลิ้มไปกับรอยยิ้มของเขาแล้ว ทว่าพอสังเกตว่าดวงตาคมมองหลุบต่ำแบบแปลกๆ เธอเลยมองตาม ครั้นพบว่าเขากำลังมองมือของเธอซึ่งยังถือปีกเงินยื่นออกไปกลางทางเดิน เธอเลยรีบดึงมือกลับ บนใบหน้าสวยปรากฏรอยยิ้มแห้งๆ

"คือปิ่นเพิ่งไปเบิกเงินมา จะเอาไปเข้าอีกธนาคารเพราะวันนี้พอๆ ธนาคารมันล่มๆ กลัวโอนเงินแล้วผิดพลาดนะค่ะ"

"อ้อ จริงด้วย พี่เคยโอนเงินช่วงปลายเดือนแล้วมันไปไม่ถึงปลายทางด้วยเหมือนกัน กว่าจะได้เงินคืนตั้งเป็นวัน ดีแล้วล่ะที่ระวังไว้" อาชวินยิ้มให้หญิงสาว

"แล้วพี่วินมาทำอะไรแถวนี้หรือคะ" ปรียากรส่งเสียงถามเมื่อเห็นว่าเพื่อนทำท่าจะเคลิ้มอีกแล้ว

"บริษัทที่อยู่แถวนี้ครับ อันที่จริงอยู่ห่างไปไม่ถึงห้าสิบลเมตรด้วยซ้ำที่กำลังจะเดินผ่านร้านพอดีเห็นพวกเราสองคนเลยแวะเข้ามาทักนี้แหละ"

ปรียากรทำตาโต เธอเหล่มองเพื่อนสนิทซึ่งเป็นคนเลือกสถานที่นัดทานที่ ปรากฏว่าเพื่อนหลุบตาหลบทำเป็นก้มลงไปเก็บปึกเงินเข้ากระเป๋า เธอเลยหายเหตุไว้ในใจแล้วหันไปคุยกับชายหนุ่มต่อ

"แล้วพี่วินจะเดินไปไหนหรือคะ หรือว่าจอตลอดไว้ไกล นี่พวกเราสองคนก็ต้องไปจอตลอดไว้ในกรมอะไรสักอย่างเหมือนกัน"

"เปล่าๆ พี่จะไปซื้อกาแฟนี่แหละ"

"แถวนี้ร้านกาแฟเยอะ พี่วินมีร้านเด็ดหรือ แนะนำบ้างสิ เดี่ยวพวกเราจะได้ตามไปลอง"

"ไม่เชิงว่าเด็ดหรือก่ แต่มีร้านที่กาแฟเข้มข้นถูกปากพี่นะ น่องๆ ดึ่มกาแฟเข้มข้น ก้นบ้างไหมล่ะ"

"ไม่ได้ดึ่มกาแฟเข้มข้น หรือคะ แต่ชอบกลิ่นกาแฟ หอมดี" ปภาวินท์ตอบ ขณะเดียวกันก็พยายามซ่อนอาการนินหัวหน้าเพราะโดนเพื่อนเตะหน้าแข้งเพื่อกระตุ้นให้เธอพูดบ้าง...รู้หรือกว่าเจตนาดี แต่เตะเบาๆ หน่อยก็ได้!

"นั่นน่าจะชอบร้านนี้นะ เพราะร้านนี้หอมกลิ่นกาแฟทั้งร้านเลย" เขายิ้มแล้วบอกชื่อร้าน ตามด้วยตำแหน่งที่ตั้งซึ่งก็อยู่ไม่ไกลจากร้านนี้นัก "ถ้ามีโอกาสมองแวะไปดูก็ได้นะ...เอาละ พี่ไม่กวนพวกเราสองคนแล้ว เอาไว้เจอกันใหม่นะ"

"แบบนี่คะพี่วิน" ปรียากรรีบเรียกไว้ "พี่วินเอานามบัตรติดตัวมาไหมคะ ขอให้ยายป็นสักใบสิ ช่วงนี้ครอบครัวป็นกำลังสนใจเรื่องอสังหาริมทรัพย์อยู่ ปีย่าเพิ่งเล่าให้ป็นฟังเองว่าบริษัทพี่วินออกแบบคอนโดฯ ให้ญาติปีย่า"

"อ้อ ได้ครับ" อาชวินพยักหน้ารับแล้วหยิบซองหนึ่งสำหรับใส่การ์ด

ออกมา ด้วยความที่รับหน้าที่เป็นคนหางานเข้าบริษัททำให้เขาพกมันเป็นที่
นิสัย ขาดไม่ได้พอๆ กับกระเป๋าสตางค์ "โทรมาได้ตลอดนะครับ ไม่ต้อง
เกรงใจ ปรึกษาเฉยๆ ก็ได้ คนกันเองนี่ไม่คิดค่าบริการ"

"ขอบคุณนะค่ะ" ปภาวรินทร์รับนามบัตรมา "โอ๊ะ นามบัตรที่จิ้งเลยคะ"

นามบัตรของเขาเป็นสีดำ ตัวหนังสือสีขาวถูกจัดเรียงอย่างเก๋ไก๋ ตรง
มุมซ้ายล่างมีลวดลายแบบแปลนบ้าน และมีคิวอาร์โค้ดอยู่ภายใน

"ขอบคุณครับ ถ้านามบัตรไม่สวยคงเสียชื่อเสียงนิกนะ" เขาหัวเราะ

"จริงด้วย ปินควรให้นามบัตรที่วินเหมือนกัน" หญิงสาวบอกแล้วรีบ
หันไปเปิดกระเป๋าขึ้นมาหยิบนามบัตรส่งให้อีกฝ่าย "ถ้ามีอะไรที่พินคิดว่า
พินช่วยได้ก็โทรมาได้ตลอดเลยเหมือนกันนะค่ะ"

"ขอบคุณครับน้องพิน"

สถาปนิกหนุ่มจากไปในที่สุด ปภาวรินทร์มองตามไม่วางตา พอหันกลับมา
ก็เจอกับสีหน้าท่าทางหม่นไส้ของเพื่อนรัก

"ขอบคุณฉันด้วย ไม่งั้นแกไม่มีทางได้นามบัตรพินหรอก"

"อ้อๆ รู้แล้ว กินเค้กอีกชิ้นใหม่ เต็มใจฉันเลี้ยงเอง" สาวร่างเล็กบอกอย่าง
อารมณ์ดี ก่อนจะทำท่าหนักขึ้นได้ "ไม่สิ ทำไมเมื่อกี้แกไม่เตือนฉันเลยว่า
พินเดินมา"

"ตอนแรกฉันไม่ทันสังเกต แต่ถึงเตือนก็คงไม่ทันอยู่ดี ใครจะไปคิดว่า
แกจะหยิบเงินπί๊กหนึ่งออกมาทำแบบนั้น"

"แหม ก็เห็นมีมในอินเตอร์เน็ตบ่อยๆ ฉันเลยทำเล่นสนุกๆ ใครจะไปนึก
ว่าจะแจ๊กพ็อตขนาดที่พินเดินมาพอดีละ" ปภาวรินทร์ทำปากย่น

"แล้วตกลงแกจะใช้โครงการของป่าแกให้เป็นประโยชน์ใหม่ พินก็
เปิดทางอยู่นะ ฉันทว่าเขาต้องรู้ข่าวโครงการนี้และคงสนใจอยู่บ้างแหละ"

ปภาวรินทร์ไม่ได้ตอบในทันที ทว่าก้มลงมองกระดาษแผ่นเล็กในมือ
ปลายนิ้วเกลี่ยตรงโลโก้ของบริษัทซึ่งเคลือบมันเอาไว้

"มาคิดดูมันก็เป็นทางที่ดีจริงๆ นั่นแหละที่จะได้รู้จักพี่วิน แต่ก็...ไม่รู้สิ
ฉันอาจจะลองแสบๆ ปιάดูก่อน"

"ลองซะ" ปรียากรพยักหน้ากึ่งสับสนกึ่งสั่ง นอกจากเรื่องอาชวิน
แล้ว เธอยังคิดถึงผลพลอยได้อื่นสำหรับเพื่อนด้วย นั่นคือถ้าอีกฝ่ายได้
ทำงานในโครงการนี้แล้วมันผ่านไปด้วยดี ปภาวรินทร์ก็จะได้รับเครดิต มีตัวตน
ในบริษัทมันคงขึ้นด้วย

"ยังในบริษัทของพี่วินก็ไม่ได้ไ่ก่ก่าอยู่แล้ว ถือว่าเพิ่มตัวเลือกให้ป้า
แหละ" สาวร่างเล็กเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนในที่สุท ทว่าพอเห็นสายตาทำทาง
ของเพื่อนก็ต้องชะงัก "ทำไมแกมองฉันงั้นอะ"

"แกรู้มาก่อนใช่ไหมใหม่ว่าบริษัทของพี่วินอยู่ตรงนี้ สารภาพมาซะดีๆ"

"ก็คิดหนึ่ง แต่พอดีฉันมีธุระแฉนี้อยู่แล้วด้วยไง แล้วในซอยนี้ร้านแก๋
เทียบแกก็เห็น" ปภาวรินทร์พยายามวางสีหน้าให้เป็นปกติ แม้ทราบแก็ใจว่า
เพื่อนรู้ทัน...เธอไม่ได้เล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ตึกจครถให้อีกฝ่ายฟัง และ
ไม่คิดจะเล่าด้วยเพราะไม่อยากจะให้เป็นห่วง

"ฉันยังไม่ได้ว่าอะไรแกเลย แค่ถามเฉยๆ" ปรียากรกลอกตาไปมาแล้ว
ฉวยแก้วกาแฟขึ้นมาดื่ม...ถ้าตัดความหมั่นไส้ออกไป เธอค่อนข้างชอบใจ
ด้วยซ้ำ นับตั้งแต่เกิดเรื่องเมื่อสองสามปีก่อนปภาวรินทร์ก็ไม่ได้คบ
หรือกระทั่งคุยกับใครอย่างจริงจังอีกเลย แม้จะมีผู้ชายแสดงความสนใจ
อยู่บ้างก็ตาม

ไม่ว่าการสานสัมพันธ์กับอาชวินในครั้งนี้จะสำเร็จหรือเปล่า ทว่ามัน
ก็ดูเป็นก้าวย่างที่ดีในการจุดให้ปภาวรินทร์หลุดพ้นจากบ่วงกรรมที่ตัวเอง
ไม่ได้ก่อเสียที!

บทที่ 3

บ้าน

ปภาวรินทร์หม่นพวงมาลัยพารถถอยเข้าสู่โรงจอดรถภายในเขตคฤหาสน์ พร้อมพิพัฒนาของเจ้าสัวประติษฐ์ โรงรถนี้ยาวเหยียด สามารถใช้จอดรถได้ นับสิบคัน พื้นที่ถูกจับจองเกือบเต็ม ทั้งหมดล้วนเป็นรถหรูแบบที่ทำให้รถมินิของเธอดูธรรมดาไปเลยทีเดียว

รถสปอร์ตสุดเก๋คันเล็กที่จอดอยู่ข้างๆ ทำให้เธอต้องระบายนมหายใจออกมา เพราะมันคือรถของรัชชานา เมื่อรถอยู่แสดงว่าเจ้าของอยู่ ถึงแม้บางทีพี่สาวต่างแม่ของเธอจะเอารถสปอร์ตเครื่องแรงราคาแพงของพี่ชายไปใช้บ้าง แต่ก็ไม่บ่อยนักเพราะมันขับยากกว่า และสำหรับวันนี้เธอก็ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเอารถของรัชชานาไปขับ

"ไม่มีทางเลือกอยู่ดี" หญิงสาวคว้ากระเป๋าจากเบาะข้างๆ แล้วเปิดประตูลงจากรถ แต่เดินไปไม่กี่ก้าวรถสปอร์ตสีเหลืองบาดตาที่พุ่งปราดเข้ามา เธอเลยหยุดยืนรอ ความโล่งใจเอ่อขึ้นมาในอกขณะยื่นมองรถคันสวยถูกพาเข้าของจอดอย่างคล่องแคล่ว

"ว่าไงปิ่น เพิ่งมาถึงเหมือนกันหรือ" ชายหนุ่มร้องทักทันทีที่ลงจากรถ "อ้อ" ปภาวรินทร์ส่งยิ้มให้พี่ชายต่างแม่...แม้รัชชานาจะเป็นพี่ชายแท้ๆ

ของรัชชานา ทว่าเขาปฏิบัติต่อเธอดีกว่ามาก ดังนั้นเธอจึงสนิทกับเขาพอสมควร

"อืม วันนี้เหมือนพี่จะไม่เจอเราที่บริษัทเลยนะ" รัชชานาเล็กคิ้วขณะโอบไหล่ น้องสาวคนเล็กหลวมๆ ร้องให้เธอเดินเข้าบ้านไปด้วยกัน

"วันนี้ตอนบ่ายบินออกไปดูงานดิสเพลย์ข้างนอกมา"

"อ้อ แล้วเป็นไงบ้างล่ะ โอเคไหม"

"เรียบร้อยดี" ปภาวรินทร์พยักหน้าหงึกหงัก

ถึงจะทำงานอยู่ตึกเดียวกันแต่หญิงสาวก็ไม่ค่อยได้เจอสมาชิกในครอบครัวเท่าไร เนื่องจากทั้งพ่อและพี่ทั้งสองคนทำงานเป็นผู้บริหาร ส่วนเธอทำงานด้านออกแบบอยู่ที่ชั้นล่างเหมือนพนักงานทั่วไป... อันที่จริงเจ้าสัวประดิษฐ์ก็ตั้งใจจะหาตำแหน่งบริหารให้เธอเหมือนกัน แต่เธอปฏิเสธและอ้างไปว่าอยากเริ่มทำงานแบบคนทั่วไปแล้วค่อยๆ เติบโตไปเรื่อยๆ ท่านชมว่าเธอคิดดี ทว่าความจริงก็คือเธอไม่อยากไปอยู่ใกล้รัชชานา

ขนาดตอนเธอเรียนจบแล้วพ่อซื้ออรรถมินิคันที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้เป็นของขวัญ พี่สาวต่างแม่ยังหาเรื่องเธอชุดใหญ่ กระทั่งประดิษฐ์ซื้อรถให้อีกฝ่ายบ้างเธอจึงได้อยู่อย่างสงบ ดังนั้นการไปทำงานอยู่ชั้นเดียวกับรัชชานาก็น่าจะส่งผลร้ายต่อสุขภาพจิตของเธอโดยไม่ต้องสงสัย

สองพี่น้องเดินคุยเรื่องสัพเพเหระไปเรื่อยเปื่อย จนกระทั่งเข้าไปในบ้านแล้วพบกับรัชชานาที่เดินลงบันไดมาพอดี อีกฝ่ายดึงหน้าทันทีที่เห็นน้องสาวต่างแม่

"ในรัฐ วันนี้กลับบ้านเร็วนะเรา พี่นี้กว่าค่านี้อจะไปปาร์ตี้เสียอีก ได้ยินว่ามีหลายงานเลย"

"พี่รัชก็เหมือนกันนะแหละ ทำไมวันนี้ไม่ไปงานอะไร" รัชชานาถามกลับ ไม่เหลือบแลปภาวรินทร์

"เหนื่อยนะสิ สัปดาห์นี้พี่ไปงานเลี้ยงงานศพหลังเลิกงานมาสี่วันติด

แล้ว เมื่อวันก่อนก็รถติดนรกแตก กว่าที่จะถึงบ้านก็เที่ยงคืน" ผู้เป็นพี่ชาย กลอกตา ขณะเดียวกันก็ขยับรั้งน้องสาวคนเล็กให้เดินขึ้นบันไดไปด้วยกัน

ปภาวรินทร์ไม่อาจต้านทานแรงรั้งจึงได้แต่ก้าวเท้าตาม ทว่าในใจก็ เต็มไปด้วยความกังวล เนื่องจากพี่สาวยังยืนขวางอยู่กลางบันได และจาก ประสบการณ์ที่ผ่านมาเธอกำลังกลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่หลบแน่ แต่กระนั้น ก็ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ใช่คนเดียวที่คิดแบบนี้ เนื่องจากอยู่ดีๆ พี่ชายก็ จับเธอย้ายไปอยู่ที่อีกฝั่งของเขาก่อนจะก้าวขึ้นบันได เพื่อช่วยให้เธอไม่ต้อง ปะทะกับรั้วหนาตรงๆ

น้องสาวคนโตถึงตาใส่พี่ชาย ขณะที่เขายิ้มตอบกลับไปแบบไม่รู้สึกรู้สา ผลคือโดนอีกฝ่ายกระแทกไหล่ตอนเดินสวนกัน และเมื่อชายหนุ่มหันไปมอง น้องสาวคนเล็ก เขาก็ได้รับรอยยิ้มขอบคุณเป็นของกำนัล

ตั้งหลายปีแล้วยารัฐก็ยังไม่ยอมรับความจริงเสียที่ว่า มีน้องสาว อีกคน ทั้งที่ตอนมายังอยู่ ท่านก็ไม่เคยพูดหรือสั่งสอนให้เกลียดอีกบ้านแห่ง ไรชนา ทังที่เหนื่อยใจกับน้องสาวคนโตและเห็นใจน้องสาวคนเล็กไปพร้อมกัน ปกติแล้วที่บ้านของเขาไม่ค่อยได้กินมือเย็นร่วมกันเท่าไรหว่า ทั้งประติษฐ์ ตัวเขา รวมถึงรั้วชนา มักจะมีงานสังคมต้องไปร่วมหรือมีนัดหลังเวลางาน เป็นปกติ ส่วนปภาวรินทร์ไม่ค่อยออกงาน เธอไปอาศัยอยู่ที่คอนโดฯ ที่ประติษฐ์ ชื้อให้ตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งเขาก็พอจะเข้าใจเหตุผลของเธอ ถ้าเลือกได้คงไม่มีใครอยากอยู่ในบ้านที่มีคนเกลียดตัวเองอยู่ด้วย

อย่างไรก็ตามประติษฐ์ขอร้องปภาวรินทร์เอาไว้ว่าให้กลับมากินมือเย็น ที่บ้านและค้างคืนสักสัปดาห์ละหน ซึ่งหญิงสาวก็ปฏิบัติตามโดยดีมาตลอด หลายปีที่ผ่านมา...ปกติจะมีการนัดกันก่อน แล้วประติษฐ์ก็จะบอกแม่บ้าน ไว้ว่าลูกสาวคนเล็กจะมาเพื่อที่จะได้เตรียมอาหารเย็นไว้ แน่แน่นอนว่ารั้วชนา ต้องทราบเหมือนกันและเธอก็มักจะอยู่ร่วมมือเย็นในวันนั้นด้วยเสมอ ไม่ว่า ก่อนหน้านั้นเธอจะมีแผนอะไรในตอนเย็นก็ตาม

"เออ พรุ่งนี้ปิ่นมีแผนอะไรไหม ที่จะไปงานของบ้านไอ้จู้ สนใจไปด้วยกันหรือเปล่า หมอนั้นเพิ่งบ่นกับพี่ว่าไม่ได้เจอปิ่นมาพักหนึ่งแล้ว"

"ปิ่นนัดช่างมาล้างแอร์นะสิ โทษทีนะ" แม้ปากจะบอกขอโทษ แต่แท้จริงแล้วปภาวินท์ใส่ใจมากทีเดียวที่สามารถปฏิเสธพี่ชายได้โดยไม่ต้องไปปิด

"อ้าวเธอ เสียตายจัง" รัชนาทิ่มพำป่น ก่อนจะปล่อยมือจากน้องสาวเมื่อเดินมาถึงประตูห้องของเธอ "เอ้า เตี้ยเวจก้นอีกทีข้างล่างนะ"

หญิงสาวพยักหน้ารับทั้งรอยยิ้ม จากนั้นก็เปิดประตูเข้าห้องพักที่จะมาใช้งานสัปดาห์ละหน พอหย่อนกระเป๋าสะพายลงบนเตียงแล้วเธอก็ถอนหายใจเฮือก...อะไรพี่ชายของเธอก็ดีไปหมดนะแหละ ยกเว้นเรื่องที่ยายยามเซียร์ธรรวูร์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธอให้เธอเหลือเกิน

อันที่จริงธรรวูร์ก็ไม่ใช่ เขาเป็นลูกชายนักการเมือง เป็นเจ้าของธุรกิจนำเข้ารถยนต์รายใหญ่ หน้าตาดี เป็นนักเรียนนอก และเป็นคนเอาการเอางานใช้ได้ นิสัยก็ดูเหมือนจะโอเค เขาเพิ่งมาจีบเธอเมื่อปีก่อนทั้งที่รู้จักกันมานานแล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมอยู่ดีๆ เขาถึงเกิดประทับใจเธอขึ้นมา ปัญหาคือเธอกลับไม่ได้รู้สึกนึกชอบพอเขาไปมากกว่าพี่ชาย แต่ด้วยความที่อีกฝ่ายเป็นเพื่อนพี่ชายเลยเป็นการยากที่จะกำจัดเขาไปอย่างเด็ดขาดเหมือนคนอื่น

แหม ถ้าพี่วินเป็นเพื่อนพี่รัชก็ดีนะสิ...

"พวกแกสองคนนี่มันยังโงะ หน้าตาดี การงานก็ดี ดันไม่มีผู้หญิงเอาทั้งคู่" ทรงพลมองชายหนุ่มทั้งสองที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างไม่สบอารมณ์

"พ่อพูดแบบนี้พวกเราเสียหายนะ ไม่ใช่ผู้หญิงไม่เอาเราอย่างเดียวเสียหาย บางทีเราก็กินผู้หญิงเองบ้างเหมือนกัน" อาชวินพูดกลัวหัวเราะขณะใช้ส้อมจิ้มหมูมะนาวเข้าปาก

คืนนี้เขามาค้างที่บ้านของวีรากร เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนผู้ซึ่งกลายเป็นหุ้นส่วนร่วมก่อตั้งบริษัท Archwin ด้วยกัน ปัจจุบันแทบจะเหมือนเป็นพี่น้องคลานตามกันมา กระทั่งเขายึดพ่อของอีกฝ่ายมาเป็นพ่อตัวเองด้วยแล้ว และตอนนี้พวกเขาก็กำลังประกอบกิจการใหม่ที่ขาดไม่ได้ ยามมีโอกาสนั่งอยู่พร้อมหน้ากันสามคนช่วงสุดสัปดาห์ นั่นคือตั้งวงสังสรรค์

"เลือกแม่ของลูกก็ต้องเอาที่ดีๆ ลี คว่าสู่มสู่มห้าได้ไง" วีรากรซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาชงเหล้าพูดเสียงต่ำ

"ไม่ต้องมาพูดดี แกนะตัวดีเลยไอ้วี" ผู้เป็นพ่อถลึงตาใสอย่างขุ่นเคือง "ไอ้วินยังมีแฟนบ้าง แฟนคนล่าสุดของแกตั้งกี่ปี้แล้ว ตอนแรกบอกมาให้บริษัทอยู่ตัวก่อนค่อยหาเมีย นี้อยู่จนรากจะออกแล้วก็ยังไม่เห็นมีผู้หญิงสักคน แกเป็นสถาปนิกนะไม่ใช่ฤๅษีบ้าเพ็ญตะบะ!"

ลูกชายเงยหน้าขึ้นมาทำท่าเหนื่อยหน่าย ทว่าเขาก็ไม่เถียงอะไรแล้ว ก้มลงไปชงเหล้าต่อ ปล่อยให้เพื่อนสนิทพูดแทน

"พวกเราไม่เถียงเรื่องนี้หรือพ่อ แต่มันไม่มีคนที่เหมาะจริงๆ จะให้ทำไง"

ทรงพลพยักหน้าแกลงๆ คร้านจะบ่นอีก อย่างไรก็ตามเสียปลุกเรื้อนก็ต้องตามใจผู้อยู่ ผูกอู่ก็ต้องตามใจผู้นอน ยุคสมัยนี้ใช้จะบังคับจับคลุมถุงชนกันได้เหมือนเมื่อก่อน เพียงแต่ในฐานะคนเป็นพ่อ ท่านก็อยากให้ลูกชายคนเดียวกับชายหนุ่มอีกคนที่เขารักเหมือนลูกแท้ๆ มีครอบครัวมั่นคงเสียที

"พ่อเคยทำงานกับเจ้าสัวประดิษฐ์ไหม เขาเป็นยังไงบ้าง" อาชวินรีบเบี่ยงเบนประเด็นสนทนา

"เคย ตอนบ้านเขาจัดงานแสดงสินค้าแพงๆ เขาเคยหาคนนอกเข้าไปเสริมคนของเขา ก็ไม่มีปัญหาอะไรนะ ค่อยๆ จ่ายเงินตรง" ทรงพลทบทวนความทรงจำ "ทำไม จะไปทำงานกับเขาอะ"

"บริษัทของเขามีโครงการที่น่าสนใจอยู่" ชายหนุ่มตอบก่อนจะเล่าเรื่อง

ที่เจ้าสัวประดิษฐ์ร่วมทุนกับต่างชาติเพื่อรีโนเวตโรงแรมและสร้างศูนย์การค้าแห่งใหม่

"ฟังดูน่าจะเป็นงานใหญ่มากนะ"

"ความจริงผมก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมากหรอก แต่ถ้ามีโอกาสก็อยากลองนะ"

"จะว่าไปตอนที่ไปทำงานกับทางนั้น พ่อก็ได้เจอลูกสาวของเจ้าสัวคนหนึ่งด้วยนะ ถ้าเข้าใจไม่ผิดน่าจะเป็นคนเล็ก" ทรงพลนึกขึ้นได้

"น้องปิ่นหรือครับ" อาชวินเลิกคิ้ว

"อาจจะชื่อนั้นก็ได้ มันก็นานแล้ว...แล้วนี่รู้จักเขาด้วยหรอ?"

"เพิ่งรู้จัก คือผมรู้จักลูกสาวคุณบันลือก่อน ส่วนน้องปิ่นเขาเป็นเพื่อนสนิทของลูกสาวคุณบันลืออีกที เมื่อไม่นานมานี้เพิ่งเจอกันที่งานเลี้ยง แล้วเมื่อวันก่อนก็บังเอิญเจอกันอีกรอบแถวออฟฟิศผม" อาชวินเล่า

"วินคงพอมีข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวเจ้าสัวใช่ไหม ที่ว่าลูกสาวคนเล็กเป็นลูกเมียหน่อยนะ"

อาชวินพยักหน้ารับคำถามของทรงพล ก่อนจะหันไปเล่าให้วีรากรซึ่งปกติไม่สนใจอะไรทำนองนี้ฟัง...เจ้าสัวประดิษฐ์มีสองบ้าน โดยปภาวรินทร์เป็นลูกบ้านเล็กซึ่งพ่อรับมาอยู่บ้านใหญ่ด้วยกันหลังจากแม่ของเธอเสียชีวิตในช่วงที่หญิงสาวเข้ามหาวิทยาลัย สำหรับบุญชนานั้นเขาเคยพบผ่านๆ ตามงานอีเวนต์ แต่ไม่รู้จักกันเป็นการส่วนตัว ภรรยาหลวงของประติษฐ์ก็เสียชีวิตไปแล้วเหมือนกัน

"ถ้ารู้จักคนนี้ก็น่าจะดี งานที่พ่อรับวันนั้นเป็นงานที่มีพวกเพชรพลอยมาแสดง ลูกสาวอีกคนที่ตาตุ๋ หน่อยเป็นนางแบบอยู่บ่นเวที ส่วนลูกสาวคนเล็กเหมือนจะเป็นฝ่ายประสานงาน คำนั่นเดินมาถามพวกพ่อทั้งก่อนและหลังงานเลยว่าขาดเหลืออะไรไหม ดูเป็นเด็กดีนะ" ส่วนที่ทรงพลไม่ได้พูดออกไปคือท่านเคยได้ยินว่าลูกสาวบ้านใหญ่เกลียดน้องสาวต่างแม่มาก

และถึงขั้นเหยียดหยามอีกฝ่ายในที่สาธารณะหลายหนทีเดียว

"ผมรู้จักเขาแค่ผิวเผิน แต่ดูแล้วก็น่าจะเป็นอย่างนั้นนะ" ชายหนุ่มเห็นพ้อง

"ถ้าดูที่ว่าเขาจะช่วยได้ก็ไปตีสนิทชะลี ได้นามบัตรมาแล้วนี่" วีรากรพูดเป็นเชิงสั่ง

"ไอ้เนี่ยก็สั่งจริง ไปตีสนิทเองมั้งไหมวะ" อาชวินเหล่มองเพื่อนอย่างขำๆ โดยทั่วไปแล้วแม้จะได้ชื่อว่าเป็นสถาปนิกเหมือนกัน แต่พวกเขาที่แบ่งงานกันทำชัดเจนด้วยความถนัดอยู่คนละทาง ตัววีรากรแม่นกฎหมายและถนัดงานที่เน้นความคุ้มค่ากับประโยชน์ใช้สอยสูง นิสัยเงิบๆ ทำให้เจ้าตัวคุมงานอยู่ในออฟฟิศเป็นหลัก ขณะที่อาชวินมีความโดดเด่นด้านไอเดียแปลกใหม่หรือเน้นความสวยงามสะดุดตา และมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีกว่าก็ทำให้เขารับหน้าที่ติดต่อเจรจากับลูกค้า

อย่างไรก็ตามถ้าโครงการของพร้อมพิพัฒน์ใช้วิธีการประกวดออกแบบก็ต้องหวังให้ทางนั้นประทับใจงานในพอร์ตโฟลิโอของ Archwin มากพอจะติดต่อมา ถ้าภาวรินทร์มีส่วนร่วมร่วมกับโครงการก็อาจช่วยได้ แต่อาชวินก็ไม่ได้มีข้อมูลเกี่ยวกับเธอมากนัก กระทั่งจะได้เจอกันอีกหรือเปล่ายังไม่รู้เลย

เท่าที่ชายหนุ่มทราบเกี่ยวกับลูกสาวคนเล็กของเจ้าสัวประดิษฐ์คือเมื่อวันงานเลี้ยงเธอน่าจะกลัวมากจริงๆ ตอนที่เขายื่นมือไปให้เธอใช้เป็นหลักยึดเพื่อยืนนั้นปลายนิ้วของเธอเย็นเฉียบจนน่าตกใจ วันนั้นความสงสัยผุดวูบขึ้นมา ครั้นวันนี้เขาพูดถึงเธอก็ยังอดสงสัยซ้ำไม่ได้ เพราะมันต้องมีเหตุผลที่ทำให้เธอกลัวขนาดนั้น

ทรงพลยกแก้วเหล้าขึ้นจิบขณะมองชายหนุ่มทั้งสองคุยกัน...อันที่จริงถ้าหากอาชวินอยากใช้เส้นสายในการเข้าถึงเจ้าสัวประดิษฐ์ก็ไม่ใช่เรื่องยากเลย ไม่ต้องไปตีสนิทลูกสาวของอีกฝ่ายให้เสียเวลาด้วย แต่ถ้าเขาจะทำ

แบบนี้ก็คงทำเสียนานแล้ว และคงไม่ฝ่าฟันตั้งบริษัทเองด้วยความยากลำบากแบบนี้

บุรุษสูงวัยยังจำวันแรกที่วีรากรพาเพื่อนร่วมคณะคนนี้กลับมาที่บ้านได้ดี อันที่จริงชายหนุ่มทั้งสองเคยเจอกันตั้งแต่ก่อนหน้านั้นทว่าไม่รู้จักกัน ตอนนั้นเขาเพิ่งเปิดบริษัทรักษาความปลอดภัยไม่นาน หนึ่งในงานที่รับเกี่ยวข้องกับแม่ของอาชวิน แม่วีรากรยังเป็นวัยรุ่นแต่ก็ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี ถ้าลูกชายว่างท่านก็มักพาไปทำงานด้วยเพื่อจะได้มีประสบการณ์ วีรากรกับอาชวินได้พบกันในครั้งนั้นเอง พอเจอกันอีกที่มหาวิทยาลัยอาชวินจำวีรากรได้เลยเข้ามาทัก ไปๆ มาๆ ก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน

สำหรับทรงพลแล้วอาชวินเป็นเด็กอากัปกั แม้จะเกิดมาในครอบครัวที่ดูสมบูรณ์เพียบพร้อม ทว่าแท้จริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น อาชวินย้ายออกมาอยู่คนเดียวตั้งแต่ยังไม่จบมัธยมศึกษาตีด้วยซ้ำ คอนโดฯ ของเขาอยู่ใกล้มหาวิทยาลัย บางทีวีรากรเลยไปค้างที่นั่น แต่ถ้าเป็นช่วงสุดสัปดาห์อาชวินมักจะติดสอยห้อยตามมาที่บ้านนี้ เป็นแบบนี้อยู่นานจนเรียกว่ากลายเป็นลูกชายของท่านไปอีกคน ถึงขั้นที่อีกฝ่ายเรียกท่านว่าพ่อแบบเต็มปากเต็มคำ ตอนอาชวินก่อตั้งบริษัทสถาปนิกก็ท่านนี้แหละที่ให้ยืมชื่อไปใส่เป็นผู้ถือหุ้นคนที่สามให้ครบตามที่กฎหมายกำหนด

พูดตามจริง ใจทรงพลหวังอยากให้อาชวินเจอคู่ครองดีๆ มากกว่าที่หวังวีรากรเสียอีก ภรรยาของท่านป่วยและเสียชีวิตไปเร็ว วีรากรจึงกำพ้อแม่ตั้งแต่ยังเล็ก ส่วนอาชวินนั้นพ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่แต่ก็เหมือนกำพ้อที่วีรากรไม่ยอมมีแฟนเสียที่เข้าใจว่าเป็นเพราะนิสัยส่วนตัวของเจ้าตัวเอง แต่ท่านเกรงว่าสำหรับอาชวินจะเป็นเหตุผลอื่นอย่างเช่นความล้มเหลวในด้านชีวิตสมรสของพ่อแม่ตัวเอง

จะว่าไป...หลังจากท่านทำงานให้พวกพร้อมพิพัฒน์ไม่นานก็มีข่าวลือแปลกๆ เกี่ยวข้องกับปภาวินท์ลอยมาตามลม ทว่าข่าวมีหลายกระแส

บวกกับการที่ผู้เกี่ยวข้องล้วนเป็นลูกหลานคนมีหน้ามีตา ทำให้สุดท้ายเรื่องนี้ก็เงียบหายไป

แต่ว่า... เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการที่อาชวินอยากได้งานของพวกเขา พร้อมพัฒนากระมัง

อาชวินมองแม่ผู้ให้กำเนิดด้วยแวตาว่างเปล่าดูมองคนไม่รู้จักพยายามนึกทบทวนว่าครั้งสุดท้ายที่เขาได้เจอวิภาดาคือเมื่อไหร่แน่ อาจจะ เป็นเมื่อสักสามสี่เดือนก่อน แต่เขาก็ไม่ค่อยแน่ใจ ตอนนี้สมองของเขา ไม่ค่อยให้ความร่วมมือเท่าไร ข้อมูลเกือบทั้งหมดที่มันส่งมาให้เขาในเวลานี้ คืออาการปวดตุบๆ บริเวณศีรษะ นอกนั้นก็เป็นการจำที่ว่าแม่ของเขา บอกจะไปทำศัลยกรรมคางที่เกาหลีใต้ และถ้าดูจากใบหน้าของวิภาดา ในตอนนี้ท่านก็คงไปทำมันแล้ว แถมน่าจะมีการศัลยกรรมอย่างอื่นอีก หลายอย่างด้วย

พูดก็พูด ถ้าเดินสวนกันเขาอาจจะจำแม่ตัวเองไม่ได้ก็ได้

"วิน ฟังที่แม่พูดบ้างไหมเนี่ย" วิภาดาพ่นลมหายใจอย่างไม่พอใจ เพราะสังเกตเห็นว่าลูกชายคนเดียวทำท่าทำใจลอย ทั้งที่เมื่อครู่ตนเล่าเรื่องการ ไปล่องเรือยอซต์ที่ฝรั่งเศสกับเพื่อนให้ฟังเสียยี่สิบว

"ขอโทษที่ครับ ผมแองก์ เมื่อคืนผมดื่มกับเพื่อนเพลินไปหน่อย ไม่นึก ว่าคุณแม่จะโทรมาชวนกินข้าวแบบนี้"

เมื่อคืนหลังจากทรงพลแยกตัวไปพักผ่อนแล้วเขาก็ยังนั่งชนแก้วกับ วิศวกรต่อจนตึก ส่วนหนึ่งเพราะเห็นว่าวันนี้เป็นวันหยุดและเขาก็ว่าง โดย ตั้งใจไว้ว่าจะนอนสักครึ่งค่อนวัน ใครจะไปนึกว่าจู่ๆ แม่จะโทรมาเรียกให้ ออกมากินมื้อเที่ยงด้วยกัน แม่ใจจะอยากปฏิเสธ ทว่าจิตสำนึกก็เหนียวรั้งไว้ว่าเขาไม่ได้เจอหน้าแม่มานานพอควรแล้ว ดังนั้นจึงตั้งใจฝืนลุกออกมา ที่หน้าขาก็คือก่อนออกจากบ้านมาวิศวกรถามว่าต้องการความช่วยเหลือ

อะไรไหม

หมอนั้นทำอย่างกับเขามาออกรบ แต่ก็นั่นแหละ...เพื่อนสนิทของเขา
รู้สึกจริงจัง

"อ้อ" ท่าทางของผู้เป็นแม่อ่อนลงเล็กน้อย "แล้วนี่กินอะไรแก้แสบก็
ไปหรือยัง เอสเพรสโซ่สักชอตดีไหม"

"เรียบบร้อยตั้งแต่ก่อนออกมาแล้วครับ แต่ไม่ค่อยดีขึ้นเท่าไร ผมถึง
สั่งชาเขียวมาลองนี่ไง"

"อายุเริ่มเยอะแล้วก็แบบนี้แหละ นี่พูดจากประสบการณ์ตรงของแม่นะ"
อาชวินพยักหน้ารับ สำหรับเรื่องนี้ถ้าไม่เชื่อวิภาดาเขาก็ไม่รู้จะไปเชื่อใคร
ได้อีก เพราะท่านได้ชื่อว่าเป็นสาวสังคมสายปาร์ตี้ตั้งแต่ก่อนแต่งงาน ขนาดที่ว่า
คลอดเขาแค่ไม่ถึงสองสัปดาห์ก็ออกไปปาร์ตี้แล้ว กระทั่งบัดนี้ท่านก็ยัง
ไม่เปลี่ยน

"แล้วแบบนี้เย็นนี้จะไปงานวันเกิดเพื่อนแม่กับแม่ไหวไหมเนี่ย"

"งานวันเกิด?"

"อืม งานวันเกิดคุณหญิงกสมมา จำได้ไหม...ที่แม่เคยแนะนำว่าจะให้
วินไปออกแบบตึกออฟฟิศใหม่ให้เขา แล้ววินบอกว่างานแน่น สถาปนิก
ไม่พอนั่นไง"

"อ้อ แล้วทำไมผมต้องไปงานวันเกิดของเขาด้วย"

"คุณหญิงกสมมาเป็นเพื่อนแม่ มีธุรกิจเยอะแยะ เราทำธุรกิจก็ต้องรู้จักคน
ให้เยอะๆ เข้าไว้ไม่ใช่หรือไง" วิภาดาขมวดคิ้วเพราะคิดว่าลูกชายถามอะไร
แปลกๆ

อาชวินยิ้มเอื่อยๆ เพื่อสะกดอาการอวยกระบายลมหายใจของตัวเอง
เอาไว้...ถ้าวิภาดาเป็นแม่ที่ใกล้ชิดกับเขามากกว่านี้สักหน่อย ท่านจะต้อง
ทราบว่าทุกวันนี้เขารู้จักคนเยอะมาก แต่ก็คงว่าท่านไม่ได้ ในเมื่อเขาพยายาม
หลีกเลี่ยงใครก็ตามที่สนิทกับท่านมากๆ แม้จะฝืนธรรมชาติในการหางาน

เข้าบริษัทก็ตาม เพราะต้องยอมรับว่าวงสังคมของแม่มีลูกค้าชั้นดีอยู่ไม่น้อย

"ถ้าผมไปงานวันเกิดในสภาพนี้น่าจะทำให้คุณแม่ขายหน้ามากกว่านะ"

"เอาไว้คราวหน้าก็ได้" วิภาดาพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจนัก "น่าเสียดาย หนูตาต้าลูกสาวคนเล็กของคุณหญิงกสมกลับมาจากเรียนปริญญาโท ที่ยุโรปพอดีเสียด้วย วินรู้จักหนูตาต้าไหม"

"จำได้ว่าเคยเจอตามงานสังคมครับ แต่นานแล้ว ก็น่าจะเป็นตอน ก่อนเขาไปเรียนต่อละมัง"

"เขาสวยน่ารักดีนะ" ผู้เป็นแม่พอใจมากขึ้นกับคำตอบที่ได้รับ

ชายหนุ่มไม่ตอบทว่ายกถ้วยชาเขียวร้อนขึ้นมาจิบ...ก็เพราะแบบนี้ เขาถึงไม่คิดจะรับงานจากพวกเพื่อนพ้องของแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ มีลูกสาว แต่อย่างน้อยคราวนี้ก็ดีหน่อยตรงที่ท่านเปิดประเด็นขึ้นมา หลังจากกินข้าวเสร็จแล้ว อีกแป๊บเขาก็ขอตัวกลับได้ ไม่ต้องฟังท่านโฆษณา ลูกสาวเพื่อนนาน

นาฬิกาเพิ่งบอกเวลาบ่ายสอง ทว่าปภาวรินทร์กลับรู้สึกวาลังงาน สำหรับวันนี้จวนเจียนจะหมดเต็มทีแล้ว อันที่จริงเธอควรจะชินเพราะมันก็เป็นแบบนี้แทบทุกครั้งทีกลับไปค้างที่บ้าน เนื่องจากรัฐณาไม่เพียงละจาก กิจกรรมต่างๆ ที่วางแผนไว้เพื่ออยู่ร่วมโต๊ะมื้อเย็นแล้ว วันรุ่งขึ้นอีกฝ่ายก็ มักจะยังปักหลักอยู่ที่บ้านจนกว่าเธอจะกลับ ซึ่งเธอก็เดาแบบค่อนข้างปักใจเชื่อว่า พี่สาวต่างแม่น่าจะกลัวเธอออกต่ออันขออะไรจากพ่อเลยตั้งใจจะอยู่ขวาง ให้มากที่สุด

หญิงสาวระบายนลมหายใจขณะยืนรอเครื่องตีหน้าเคาน์เตอร์ร้านกาแฟ ปกติเธอไม่ได้คิดจะขออะไรจากประติษฐ์เลย มีแค่วันนี้ที่อยากหาโอกาสคุย กับพ่อเรื่องโครงการรีโนเวตโรงแรมนั้น แต่เพราะรัฐณาประกบท่านตลอด ทำให้ไม่มีโอกาส...ถ้าขึ้นไปหาพ่อตอนอยู่ออฟฟิศรัฐณาก็ต้องรู้อยู่ดี

แถมเรื่องนี้เธอไม่อยากโทรคุยด้วยสิ

ปภาวรินทร์ที่อยู่ที่บ้านจนกระทั่งมือเที่ยง ปรากฏว่าพี่ชายดันเปิดประเด็นเรื่องธรรมาวุธขึ้นมาเสียอีก ประดิษฐ์ชอบเพื่อนของลูกชายคนนี้นี่มากและรู้ตัวว่าอีกฝ่ายสนใจเธออยู่ ดังนั้นพอเลยแฉะให้เธอบอกเลิกนัดช่างแอร์ แน่แน่นอนว่าเธอต้องยื่นกรานปฏิเสธ โดยอ้างว่าถ้ายกเลิกวันนี้ก็จะนัดใหม่ได้ก็คงวันหยุดสุดสัปดาห์หน้า แต่ตอนนี้แอร์ที่คอนโดฯ ของเธอชักไม่ค่อยเย็นเท่าไรแล้ว ถึงอย่างนั้นพ่อก็ยังไม่วายบอกว่าให้ลองเปิดใจศึกษาธรรมาวุธ... ที่น่าเบื่อก็คือสำหรับเรื่องนี้รัฐชนาผสมโรงกับพ่อไปด้วยเสียอย่างนั้น เพราะอีกฝ่ายทราบดีว่าเธอไม่ได้ชอบเพื่อนพี่ชาย

นอกจากไม่ได้คุยกับประดิษฐ์ตามที่ตั้งใจไว้แถมกินมือเที่ยงฝืดคอแล้ว พอกลับมาถึงคอนโดฯ ปภาวรินทร์ก็ต้องหงุดหงิดเพราะช่างแอร์โทรมายกเลิกนัดโดยให้เหตุผลว่ายังไม่เสร็จงานที่บ้านลูกค้าคนก่อนหน้าเสียอีก

หญิงสาวพึมพำขอบคุณเมื่อบริการเอาแก้วช็อกโกแลตปั่นมาวางตรงหน้า เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าอันที่จริงเธอสามารถไปนั่งรอที่โต๊ะแล้วให้พนักงานเอาอาหารกับเครื่องดื่มที่สั่งไปเสิร์ฟได้ ไม่รู้เหมือนกันว่าเมื่อไหร่เธอยินตรงหน้าเคาน์เตอร์ทำไม เธอถอนหายใจก่อนจะฉวยแก้วช็อกโกแลตปั่นแล้วหันไปมองหาโต๊ะว่างที่มุดตุง ใช้เวลาครู่หนึ่งเธอก็เลือกโต๊ะที่อยู่ใกล้ประตูร้าน แม้จะพลุกพล่านหน่อยแต่ตรงนั้นแดดส่องไม่ถึง

ปภาวรินทร์กำลังจะนั่งลงบนเก้าอี้ตอนที่สังเกตเห็นบุรุษร่างสูงคนหนึ่ง ผลักประตูเข้ามาในร้าน แล้วปากของเธอก็ขยับส่งเสียงร้องออกไปก่อนสมองจะสั่งเสียอีก

"พี่วิน!"

อาชวินหันขวับตามเสียงเรียก จากนั้นเขาก็เลิกคิ้วแปลกใจแล้วเลี้ยวไปหาคนเรียก

"สวัสดิ์ครับน้องปิ่น บังเอิญจัง มาเที่ยวแถวนี้หรือ เอ๊ะ หรือน้องปิ่น

พักอยู่คอนโดฯ ในนี้ครับ"

"เปล่าค่ะ แต่อยู่คอนโดฯ ไกลๆ นี่ เดินมาแค่แป๊บเดียวก็ถึง" หญิงสาวอธิบาย ก่อนจะทำตาโตเมื่อนึกขึ้นได้ "พื๋วีนพักอยู่ที่นี่หรือคะ"

"ครับ บริษัทที่รับผิดชอบออกแบบโครงการนี้เองก็เลยมาอยู่ที่นี่เสียเลย" อาชวินพยักหน้ารับทั้งรอยยิ้ม

โครงการสกายไลน์แห่งนี้ใช้แนวคิดมิกซ์ยูส คือมีทั้งพื้นที่อยู่อาศัยและพื้นที่เชิงพาณิชย์อยู่ร่วมกัน ในอาณาบริเวณนี้มีคอนโดฯ หลายตึก และมีส่วนที่เป็นศูนย์การค้าย่อยๆ ด้วย และด้วยความที่เขาเป็นเจ้าของบริษัทสถาปนิกที่ดูแลรับผิดชอบโครงการนี้ อีกทั้งยังมีสัมพันธอันดีกับเจ้าของโครงการ ชายหนุ่มจึงได้รับข้อเสนอให้ซื้อคอนโดฯ ในราคาพิเศษ เขาซึ่งใจแล้วเลยขายคอนโดฯ เก่าที่อยู่มาตั้งแต่สมัยเรียนแล้วบวกเงินเพิ่มเพื่อซื้อห้องที่นี้

"จริงหรือคะ ป็นชอบตึกในนี้มากเลย สวยเก๋มาก" ปภาวรินทร์ทำตาโตอีกรอบ

"ขอบคุณครับ" รอยยิ้มของอาชวินกว้างขึ้นอีกเพราะรู้สึกว่าเขาหมายความว่าตามที่พูดจริงๆ

หญิงสาวมองรอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลาอย่างเปลือยผล พอรู้อีกทีก็พบว่าตนเองยืนคุยกับเขาโดยตลอด และไม่ว่าอย่างไรนี่ก็เป็นโอกาสที่พลาดไม่ได้ ดังนั้นจึงโพล่งออกไป

"พื๋วีนจะนั่งกินที่ร้านหรือเปล่าค่ะ ถ้าจะอยู่ที่ร้านต่อเดี๋ยวนั่งด้วยกันไหม"

ชายหนุ่มแปลกใจที่ได้รับคำชวน ตอนแรกเขาตั้งใจว่าจะแค่แวะซื้อเครื่องดื่มสักแก้วแล้วกลับขึ้นห้อง แต่เมื่อได้รับคำชวนแบบนี้เขาก็ไม่ยอมเสียมารยาทปฏิเสธ ต่อให้ยังปวดศีรษะตุบๆ ก็ตาม ที่สำคัญการทำคามรู้จักกับลูกสาวเจ้าสัวประดิษฐ์ไว้ก็ไม่เสียหาย

"ขอบคุณครับ จ้ะเดี๋ยวพื๋วีนมา"

ปภาวรินทร์ทรุดตัวลงนั่งหลังจากเขาไปแล้ว จากนั้นก็วางมือลงตรงกลางอก เธอสัมผัสถึงจังหวะการเต้นระริวของหัวใจที่อยู่ข้างใต้ แต่ก็ยังระบายลมหายใจอย่างเป็นสุขอยู่ดี...ซึ่งมาครึ่งค่อนวัน ในที่สุดก็มีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นเสียที

ปภาวรินทร์ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ปล่อยให้โอกาสนี้เสียเปล่า เธอเลยทำตัวเหมือนสนิทกับเขามาจนแล้วและชวนเขาคุยอยู่นี่ จนได้รู้ว่าที่เขาสั่งช็อกโกแลตบั้นเหมือนกับเธอก็เพราะรู้สึกปวดหัวจากอาการเมาค้าง เมื่อลองกาแฟเข้มๆ กับชาเขียวแล้วไม่ได้ผล เขาเลยคิดว่าลองช็อกโกแลตสักหน่อยก็ไม่เสียหาย

"เพื่อนปิ่นแนะนำมะนาว แบบคั้นสดๆ ไม่ผสมอะไรเลยนะค่ะ ปิ่นเคยลองหนหนึ่ง ได้ผลอยู่นะ"

"ครึ่งเดียวเองเธอ" อาชวินถามยิ้มๆ

"ปิ่นเคยเมาหนักแค่หนเดียว จำอะไรแทบไม่ได้เลย รู้แค่ตอนตื่นมา แสงก็เหมือนจะตาย แถมหลังจากใช้สูตรแก้แสงก็ของเพื่อนแล้วก็อาเจียนอีก ตั้งแต่นั้นเลยเซ็ด ตี๋มแค่นี้ๆ หน่อยๆ ไม่ให้ถึงขั้นแสงก็อีก" หญิงสาวเล่าอย่างก้อเขิน

"พี่สิ แสงก็หลายครั้งแล้วยังไม่ค่อยเซ็ด น่าจะทำตัวฉลาดๆ แบบน้องปิ่นนะ ไม่นั่นคงไม่แสงก็ขนาดนี้" เขาหัวเราะเบาๆ ดวงตาทอประกายเอินดูกับเรื่องที่เธอล่า

"แล้วพี่วินรู้สึกดีขึ้นไหมคะ ถ้ายังไม่หายลองฮันนี่โทสต์ใหม่ แบบว่าหวานให้สุดเลย เผื่อจะดีขึ้น"

อาชวินมองจานฮันนี่โทสต์ที่ตั้งอยู่ตรงหน้าหญิงสาว ขนาดของมันค่อนข้างใหญ่พอสมควร ตอนที่พนักงานยกมาเสิร์ฟเขาเห็นเธออ้าปากเหวอท่าทางตกใจไม่น้อยเหมือนกัน และเขาก็สังเกตเห็นด้วยว่าตอนนี้เธอ

วางซ้อนแล้วทั้งที่ยังเหลืออันนี้โทสต์เกินครึ่ง

"อยากให้พี่หายแสบก็ ไม่ใช่ว่าอยากหาคนช่วยกินไข่ใหม่"

ปภาวรินทร์ทำตาโตก่อนจะยิ้มเขินๆ ที่โดนรู้เท่าทัน ทว่ายังไม่ทันพูดอะไร เขาก็ส่งยิ้มมาให้พร้อมกับเอื้อมมาเลื่อนจานไปอยู่ตรงกลางโต๊ะ ตามด้วยการหยิบซ้อนคันที่ยังไม่ได้ถูกใช้งานขึ้นมามากอันนี้โทสต์

"ขอบคุณที่ชวนนะ ความจริงเมื่อกลางวันทีกินข้าวไม่ค่อยอิมเพราะมัวแต่ปวดหัวนี่แหละ" อาชวินพูดไปอย่างนั้นเพื่อให้เธอรู้สึกเก้อ เพราะแท้จริงแล้วเมื่อกลางวันเขาก็กินข้าวหมดจานตามปกติ

คนอะไร แม้แต่ตอนกินยังหล่อ...หญิงสาวนั่งมองเขากินอันนี้โทสต์แบบเคลิ้มๆ เธอรู้แน่แหละว่าเขาก็กินด้วยท่าทางปกติธรรมดาเหมือนคนทั่วไป แต่เธอก็จะยังชมเขาอยู่ดีด้วยความลำเอียงแบบเต็มขั้น สมัยเรียนเธอไม่กล้าเจียดเข้าไปใกล้เขาด้วยซ้ำ จากนั้นก็ไม่ได้เจอกันเลย ใครจะไปนึกว่าพอได้เจอแล้วจะได้เจอกันถึงขนาดนี้

ฟ้าเป็นใจแท้ๆ...เข้าข้างตัวเองจะผิดไหมเนี่ย

ปภาวรินทร์นั่งมองชายหนุ่มเพลินจนกระทั่งเขาสังเกตเห็นและเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม เธอเลยเลิกลักแล้วโผล่งออกไปส่งๆ

"พี่วินชอบกินของหวานหรือคะ"

"ไม่เชิง พี่เป็นพวกมีอะไรให้กินก็กินนะ คาวหวานไม่ต่างกัน" อาชวินบอกยิ้มๆ

หญิงสาวมองไปหน้าหล่อเหลา พอเริ่มมีสติเธอก็นึกถึงประเด็นที่ควรพูดได้...ถึงจะยังไม่ได้คุยกับพอกี้ไม่เป็นไร อย่างไรก็ตามเธอก็ปล่อยโอกาสนี้ผ่านไปเฉยๆ ไม่ได้เด็ดขาด

"พี่วินช่วยเล่าเรื่องการทำโครงการนี้ให้ป็นฟังได้ไหมคะ...โครงการสกายไลน์นี่นะคะ"

"หืม? หมายถึงการออกแบบตึกพวกนี้นะหรือ" สถาปนิกหนุ่มเลิกคิ้ว

ประหลาดใจ

"คะ ปินอยากรู้ขั้นตอนว่าปกติเวลาจะสร้างตึกสักตึกเขาเริ่มต้นยังไง เลือกสถาปนิกด้วยวิธีไหน ตีลังงานกันยังไง...คือปกติป้าปิ่นไม่เคยทำพวก อสังหาริมทรัพย์เลย แต่ตอนนี้ท่านกำลังจะทำโครงการนี้ ปิ่นเลยอยากได้ข้อมูล เพื่อจะช่วยเหลือท่านได้" หญิงสาวหยุดคิดหนึ่งเพื่อประเมินท่าทีของเขา "ถ้าไม่รบกวนพี่วินจนเกินไปนะคะ"

"ไม่รบกวนเลยครับ เรื่องแค่นี้เอง" อาชวินเอ่ยยิ้มๆ...เขาคิดอยาก ทำความรู้จักกับปภาวินท์อยู่แล้วเนื่องจากเห็นว่าเธอน่าจะเป็นคอนเนกชั่น ชั้นดี และเธอก็ดูเป็นมิตรดีด้วย แต่เขาก็ไม่ได้หวังขนาดที่ว่าเธอจะสามารถ ช่วยให้ได้งานของเจ้าสัวประดิษฐ์ได้

ทว่าก็นั่นแหละ ถ้ามีโอกาสเขาก็จะไม่ปล่อยให้มันล่อยผ่านไปเฉยๆ แน่นนอน

บทที่ 4

โอกาสที่ไม่ปล่อยให้ลอยผ่านไป

ถึงแม้ปรียากรจะสันนิษฐานไว้ว่าอาชวินน่าจะรู้เรื่องโครงการรีโนเวตโรงแรมของเจ้าสัวประติษฐ์อยู่แล้วและน่าจะสนใจโครงการนี้อยู่ด้วย แต่เขาก็ไม่ได้แสดงออกให้ปภาวรินทร์รับรู้ ไม่มีคำพูดใดที่ใกล้เคียงกับการเสนอตัวเองเลย เขาเพียงเล่าถึงขั้นตอนในการคัดเลือกบริษัทสถาปนิกซึ่งก็มีหลากหลายวิธี การเซ็นสัญญาซึ่งมีหลายแบบ ไปจนถึงขั้นตอนการทำงานหลังจากนั้นตั้งแต่การออกแบบไปจนถึงตอนที่สร้างตึกเสร็จ และเขาก็ไม่แสดงท่าทีรำคาญเลยสักนิดเมื่อเธอขอหยุดเพื่อจดข้อมูลลงในมือถือแถมยังทวนรายละเอียดให้เธอฟังอย่างใจเย็นด้วย

ยังแพ้ผู้ชายใจดีอยู่ด้วย...สาวร่างเล็กทอดถอนใจ เธอเปิดบทสนทนาเรื่องนี้เพื่อเป็นเหตุผลในการได้ใช้เวลากับอาชวินก็จริง แต่เธอก็มีอีกเหตุผลคือการเอาข้อมูลพวกนี้ไปคุยกับพ่อ ท่านจะได้เห็นว่าเธอมีความรู้ด้านนี้พอที่จะช่วยงานได้ด้วย

"ปานนี้แล้วเหอเนี่ย" ปภาวรินทร์ร้องออกมาเมื่อเห็นเวลาบนหน้าจอมือถือ จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มอย่างเกรงอกเกรงใจ "ปิ่นไม่ได้ตั้งใจจะรบกวนเวลาพี่วินนานขนาดนี้ ขอโทษนะคะ"

"ไม่เป็นไรครับ คุณเพลินๆ พี่หายปวดหัวแล้วด้วย" เขาสายหน้ายิ้มๆ "แล้วนี่น้องปิ่นจะกลับเลยหรือเปล่า เตียวพี่เดินไปส่ง"

"ไม่เป็นไรค่ะ" เธอรีบโบกไม้โบกมือ "ปิ่นตั้งใจว่าเตียวจะไปเดินซื้อมือเย็นกลับไปกินที่ห้องก่อนด้วย"

"อืม นั่นก็เป็นความคิดที่ดีนะ" อาชวินคิดตามและเห็นว่าไม่เลว นี่ก็ป่วยแก่แล้ว ถ้าเขากลับขึ้นห้องพักเลยตอนนี้อีกไม่นานก็ต้องกลับลงมาซื้อของกินอยู่ดี "เอาละ งั้นพี่ก็ขอพ่วงไปด้วยแล้วกัน"

ปภาวินท์มองรอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลาแล้วเกือบเพลอตรงออกมา...
โอ๊ย แบบนี้นั่นก็คล้ายกับเดดเลยไม่ใช่หรอ!

ปภาวินท์พยายามสะกดตัวเองอย่างเต็มที่ไม่ให้เพื่อเจ้อขณะเดินไปกับสถาปนิกหนุ่ม...โครงการนี้เพิ่งเปิดอย่างเป็นทางการไม่นาน ส่วนที่เป็นคอนโดฯ ที่พักยังเปิดใช้งานไม่ครบทุกตึก แต่โซนร้านค้าเปิดเกือบครบทั้งหมดแล้ว ด้วยความที่มันอยู่ใกล้ในระยะเดินจากคอนโดฯ ที่พักได้แบบไม่เหนื่อยเธอจึงแวะมาที่นี้อยู่เนืองๆ ทว่าวันนี้มันต่างออกไปโดยสิ้นเชิงเมื่อมีอาชวินเดินอยู่ด้วย

เขาให้เธอเลือกร้านอาหารที่อยากสั่งข้าวกลับไปกินเป็นมือเย็น หญิงสาวซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งแล้วเลือกร้านอาหารเกาหลีเจ้าดัง แม้จะรู้ว่าร้านนี้ต้องรอคิวนานมาก แต่เธอก็คิดว่ามีเวลา...อีกอย่างเธอจะได้ใช้เวลากับอาชวินนานๆ ด้วย

ตอนไปถึงที่ร้าน มีคนที่นั่งและยืนรอต่อคิวจำนวนมาก ยิงไปถามพนักงานจนได้รู้จำนวนคิว จากที่ตอนแรกเธอคิดว่าไม่เดือดร้อนกับการรอ ก็ชักไม่แน่ใจ และเธอก็เกรงใจชายหนุ่มด้วย

"เปลี่ยนไปร้านอื่นกันดีไหมคะ"

"น้องปิ่นอยากกินไม่ใช่หรอ คิวเยอะก็ไม่ใช่ไรหรอก เรากดคิวแล้ว"

ก็สั่งอาหารทิ้งไว้ พอถึงคิวแล้วได้อาหารก็ค่อยให้พนักงานโทรไปเรียกก็ได้ ส่วนเราก็ไปเดินเล่นรอกัน" เขาแนะ

ทั้งหมดทั้งมวลที่ปภาวรินทร์สนใจอยู่ที่ประโยคสุดท้ายนั่นเอง ดังนั้น เธอเลยตอบตกลงแล้วหันกลับไปเจรจากับพนักงาน รวมถึงแนะนำเมนูอาหารให้ชายหนุ่มซึ่งบอกว่าเขาไม่เคยกินอาหารร้านนี้มาก่อนด้วย จากนั้น เขาก็ชวนเธอเดินไปทางลานอเนกประสงค์ด้านหลังของโครงการซึ่งติดกับแม่น้ำเจ้าพระยา ปกติเธอไม่ค่อยได้เดินลึกไปแถวนั้นเท่าไรเพราะมันไกล แต่แน่นอนว่าครั้งนี้เธอไม่อึดออดอยู่แล้ว

ใจหญิงสาวนี้ไม่อยากทำความรู้จักอาชวินให้มากกว่านี้ แต่เธอก็เตือนตัวเองว่าต้องสงวนท่าทีเอาไว้บ้าง เธอจึงเลือกชวนเขาคุยเรื่องงานแทน เพราะเท่าที่คุยกันเธอก็ตระหนักว่าเขารักและภูมิใจในงานของตัวเองมาก เธอเลยสารภาพกับชายหนุ่มว่ารู้จักชื่อเสียงของเขาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยและติดตามผลงานของเขาเรื่อยมา เขาดูแปลกใจ แต่ขณะเดียวกันเธอก็สังเกตเห็นประกายสว่างไสวในดวงตาคม นั่นทำให้เธอรู้ว่าตัดสินใจถูกแล้วที่ชวนคุยเรื่องนี้

ปภาวรินทร์ใช้เรื่องของตัวเองทำงานสายออกแบบเหมือนกันเป็นข้ออ้าง ขอให้เขาเล่าเกี่ยวกับการทำงานและแรงบันดาลใจให้ฟัง ดังนั้นระหว่างเดินไปยังลานอเนกประสงค์เขาเลยเล่านู่นเล่านี้ให้ฟังเยอะเยอะ และมีไม่น้อยที่เกี่ยวกับโครงการสกายไลน์ ซึ่งกลายเป็นเธอฟังเพลินไปจริงๆ เสียด้วย

ที่ลานมีคนอยู่พอสมควร โต๊ะและม้านั่งถูกจับจองหมดแล้ว แต่ก็ยังมีเนินลาดที่ปูด้วยหญ้าเทียมที่ให้คนใช้นั่งเล่นได้ สองหนุ่มสาวเลยเลือกจับจองเนินหญ้าจุดที่ว่าง

"แสดงว่าตรงนี้ก็ออกแบบเพื่อรับลมจากแม่น้ำให้เย็นสบายด้วยใช่ไหมคะ ตอนแรกปิ่นนี่กว่าออกแบบให้สวยงามเฉยๆ เสียอีก" หญิงสาวเหลือบมองหลังคาซึ่งอยู่สูงขึ้นไป

"ครับ อย่างที่พี่บอกแหละ พี่เน้นหลักสบายตาสบายตัว ถ้าเป็นอะไรที่เกี่ยวกับคน มันจะต้องใช้งานได้ตามฟังก์ชันที่ควรจะเป็น และในขณะเดียวกันก็สวยงามองด้วย...อ้อ แล้วที่สำคัญคือห้ามเกินงบ" อาชวินหัวเราะปิดท้าย

"พอมานั่งในวันที่มีลมแบบวันนี้ก็เย็นสบายใช้ได้เหมือนกันนะ พี่วินเก่งจัง"

"ไม่ใช่ที่คนเดียวหรอก โครงการใหญ่แบบนี้ใช้ทีมงานเยอะมาก พี่โชคดีที่มีทีมงานดี อย่างวี...เพื่อนสนิทพี่นะ เป็นคนคอยดึงพี่ไว้ไม่ให้ใช้งบเกินตลอดเลย ถ้าไม่มีวีปานนี้พี่อาจต้องปิดบริษัทไปแล้วก็ได้"

คนเราเนาะ เก่งแล้วยังถ่อมตัว น่ารัก...ปภาวรินทร์รู้ตัวว่ากำลังลำเอียงด้วยฉันทาคติส่วนตัว แต่เธอก็อดไม่ได้จริงๆ ที่จะชื่นชมเขา

"ป็นโชคดีจังที่ได้คุยกับพี่วิน ป็นชอบงานที่พี่วินมานานเพราะเห็นว่ามันสวยดี พอได้คุยกันป็นยิ่งรู้สึกว่าการเลือกไอเดอลูกถูกคนแล้วเพราะงานของพี่วินมีอะไรสักซึ่กกว่าความสวยเยอะเลย ต่อไปเวลาทำงานป็นจะพยายามคิดอะไรให้รอบด้านแบบพี่วิน" หญิงสาวตั้งใจจะอวยเขาก็จริง แต่ขณะเดียวกันเธอก็พูดออกไปจากใจจริงๆ

อาชวินหันไปสบตากับหญิงสาว ที่ผ่านมามีคนแสดงความชื่นชมเขาไม่น้อย สำหรับครั้งนี้เขาสัมผัสได้ถึงความจริงใจของเธอ ดังนั้นเขาจึงยกมุกปากเป็นรอยยิ้มตอบกลับไป...ความจริงที่เขาเล่าอะไรต่อมิอะไรให้เธอฟังหลักๆ แล้วอาจพูดได้ว่าเขาหวังผล แม้ไม่รู้ว่าเธอจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการคัดเลือกบริษัทสถาปนิกไปทำโครงการรีโนเวตโรงแรมใหม่ แต่ในเมื่อมีโอกาสช่ยงานแบบเนียนๆ เขาก็ไม่คิดจะปล่อยให้โอกาสนี้ผ่านไป

"พี่วิน"

เสียงเรียกดังมาจากด้านหลัง อาชวินหันไปมอง พอเห็นว่าเป็นใครก็ยิ้มทักทายอย่างแปลกใจ

"กานต์ ทำไมมาเดินแถวนี้ได้ละ พี่นึกว่าวันหยุดเราไปอยู่ที่บ้านริมน้ำเสียอีก"

"ก็อยู่ที่บ้านริมน้ำแหละ เพิ่งขึ้นมาจากเรือเลยเนี่ย" หญิงสาวผมซอยสั้นในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนขาเดฟพยักพืดไปทางท่าเรือ ก่อนจะคุกเข่าลงมานั่งคุยกับสองหนุ่มสาว

"พี่ไม่ทันสังเกตเลย" ชายหนุ่มหันมองตามและพบว่าตอนนี้มีเรือยอชต์มาเพิ่มจากเดิมลำหนึ่งจริงๆ ครั้นหันกลับมามาก็พบว่าสายตาของรุ่นน้องเบนไปหาปภาวรินทร์แล้ว แต่ก่อนที่เขาจะเอ่ยอะไรเธอก็ชักขึ้นมาก่อน

"คุณปิ่นใช่ไหมคะ"

"คะคุณกานต์...เอ๊ะ จะว่าไป โครงการสกายไลน์นี้เป็นของครอบครัวคุณกานต์นี่นา" สาวร่างเล็กนี่ก็ขึ้นได้

"คะ แล้วคุณปิ่นแวะมาเที่ยวหรือว่าพักอยู่ในโครงการนี้ด้วยคะเนี่ย"

"ฉันอยู่คอนโดฯ ใกล้ๆ นี่คะ พอดีแวะมาหาอะไรกินแล้วก็บังเอิญเจอพี่วิน" ปภาวรินทร์อธิบาย

อาชวินดูหญิงสาวสองคนคุยกันเงียบๆ ไม่แปลกใจที่ทั้งสองรู้จักกัน คนหนึ่งเป็นลูกสาวเจ้าสัวประติษฐ์ซึ่งมีหน้ามีตาในสังคม ขณะที่อีกคนเป็นอดีตลูกน้องสถาปนิกของเขา แต่ตอนนี้มีฐานะเป็นภรรยาของธีรदनย์ภักดีโกคิน นักธุรกิจใหญ่ซึ่งเป็นเจ้าของโครงการสกายไลน์แล้ว* อย่างน้อยที่สุดทั้งสองก็ต้องเคยเจอกันตามงานสังคม

"น้องปิ่นเป็นรุ่นน้องเรียนมหา'ลัยเดียวกับพี่นะ...ก็เพื่อนร่วมมหา'ลัยของกานต์ด้วยนั่นแหละ" ชายหนุ่มอธิบายยิ้มๆ เมื่อรุ่นน้องหันกลับมาองเขา

"จริงหรอเนี่ย เจอกันมาตั้งนานแล้วไม่รู้เลย" กานต์หันกลับไปฉีกยิ้มให้ปภาวรินทร์อีกรอบ

"แล้วนี่กานต์มาที่คอนโดฯ ทำไม หรือว่ามาซื้อของ"

* ติดตามเรื่องของธีรदनย์-กานต์ ได้ใน 'ธีรกานต์'

"เปล่า มาดูร้านเจลาโต้ให้คุณน่าจะ...ท่านไปเที่ยวอิตาลีแล้วเจอร้านเจลาโต้แบบอร่อยมาก ท่านนี่ก็อยากให้มีสาขาที่เมืองไทยจะได้กินได้ทุกเมื่อที่อยากกิน เลยไปขอซื้อแฟรนไชส์มาเปิดร้าน" สถาปนิกสาวยิ้มขึ้นเมื่อเล่าถึงความง่ายในการเลือกทำธุรกิจของน้ำสามี...เหตุผลคือความพอใจล้วนๆ ไม่ต้องคำนวณตัวเลขให้ยุ่งยาก "ร้านจะเปิดพรุ่งนี้แล้ว แต่เหมือนการตกแต่งในร้านจะมีปัญหา ท่านเลยโทรเรียกมาช่วยดู"

"ให้พี่ไปช่วยไหม"

"อ๊อ จะรบกวนพี่วินขนาดนั้นได้ไง แล้วกานต์ก็ยังเป็นสถาปนิกนะ เพิ่งต่ออายุสมาชิกสมาคมฯ ไปเองเนี่ย" กานต์หัวเราะ "แต่ยังไงถ้าพรุ่งนี้พี่วินว่างก็เชิญไปเป็นสักขีพยานเปิดร้านนะ อ้อ ไม่ต้องหาของขวัญด้วย คุณน่าจะรับ แค่มาก็พอ รายได้วันแรกท่านจะทำบุญหมดเลย...เชิญคุณปิ่นด้วยนะ"

อาชวินถามถึงที่ตั้งร้าน กานต์อธิบายให้ฟังก่อนที่เธอจะขอตัวจะไป

"ร้านอยู่ตรงไหนหรือคะ มันเป็นโซนเปิดใหม่ใช่ไหม" ปภาวรินทร์ถามเมื่อเหลือกันอยู่สองคน ปกติเธอวนอยู่แถวโซนด้านหน้าเพราะซีเกียจเดินและลำพังแค่แถวนั้นก็มีย่านอาหารเยอะแยะจนกินวนได้ไม่เบื่อแล้วด้วย

"ครับ เป็นโซนด้านในที่เพิ่งเปิดทีหลัง" เขาชี้มือให้ดูแล้วอธิบายทิศทาง แต่พูดไปนิดเดียวเขาก็เปลี่ยนใจ "พรุ่งนี้น้องปิ่นจะมางานเปิดร้านใช่ไหม ฉันเองก็ดีกว่า เรานัดกันแถวร้านกาแฟที่เราบังเอิญเจอกันวันนี้ก็ได้เดี๋ยวพี่ไปรับแล้วพาไปร้านเจลาโต้เอง"

หญิงสาวตาโตกับข้อเสนอที่ได้รับ แน่ใจว่าเธอเชื่อมั่นไว้แบบไม่ลังเลเลย...โอย ทำไมอาชวินใจดีแบบนี้ แล้วทำไมเธอถึงโชคดีขนาดนี้เนี่ย

เมื่อวานนี้พอกลับถึงห้องคอนโดฯ ปภาวรินทร์ก็แทบไม่เป็นอันทำอะไร เธอโทรไปหาปริยากร หวีดร้องสรรเสริญถึงความบังเอิญและความดีงาม

ของอาชวิน เพราะหลังจากไปรับประทานอาหารที่สั่งไว้ด้วยกันแล้ว เขาก็ยังอุตสาห์เดินตามมาส่งเธอถึงหน้าคอนโดฯ โดยให้เหตุผลว่าฟ้าเริ่มมืดแล้ว และเมื่อไม่กี่วันก่อนเขาเพิ่งได้ยินว่ามีการวิ่งราวแถวนี้ด้วย แต่ลี้กลไปเธอก็ไม่แน่ใจว่าเขานึกถึงเหตุการณ์ที่ตึกจอตรดเมื่อวันนั้นหรือเปล่า

เช้านี้อารมณ์ของหญิงสาวสดใสเป็นพิเศษ เธอสวมชุดที่เลือกอย่างพิถีพิถันตั้งแต่เมื่อคืนแล้วคว่ากระเป่าเดินออกจากห้องพักตรงไปยังสกายไลน์ตามที่นัดกับอาชวินไว้ ตอนแรกทุกอย่างก็ดูปกติดี ทว่าตอนเดินออกจากอาคารคอนโดฯ ไปยังถนนด้านหน้าเธอก็รู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก ดวงหน้าสวยหันขวับไปมองทางด้านหลัง แต่ก็พบเพียงหมุ่นต้นไม้ที่คุ้นตา ไม่มีอะไรผิดปกติ นอกนั้นก็แค่พนักงานรักษาความปลอดภัยที่เดินอยู่ไกลๆ

คิดไปเองแหละมั้ง... ปภาวรินทร์ออกเดินต่อ ทว่าแม่จะบอกตัวเองอย่างนั้น ความกังวลก็เอ่อขึ้นมาเต็มอกเรียบร้อยแล้ว เธอปลุกปลอบตัวเองและเร่งฝีเท้า แต่กระทั่งตอนที่เดินอยู่บนบาทวิถีที่พ้นจากด้านหน้าคอนโดฯ แล้วความรู้สึกเหมือนกำลังโดนจับตามองก็ยังพลุ่งพล่านไม่หยุด เธอหยุดเดินกลางทางแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยและหันขวับกลับไปมองด้านหลังอีกหน แต่ก็ไม่เจออะไรผิดปกติเหมือนเดิม

หญิงสาวพยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้ตัวเองเชื่อมั่นว่าไม่มีอะไร ก่อนหน้านี้เธอก็เคยหลอนไปเองแบบนี้มาแล้ว ทว่าประสบการณ์ในอดีตก็ไม่ช่วยให้มันง่ายขึ้นเลย เธอหยุดเดินกลางทางอีกครั้งก่อนถึงสกายไลน์ แต่เมื่อหันกลับไปก็ยังไม่พบอะไรที่ชวนให้สงสัยเช่นเคย ผู้คนที่เดินตามมาด้านหลังก็ดูจะไม่ได้ใส่ใจเธอกันสักคนด้วยซ้ำ

ปภาวรินทร์สั่งตัวเองให้เลิกประสาทเสีย แต่เธอก็ไม่ได้ลดความเร็วฝีเท้าลง สองมือบีบกันแน่นแม้จะเดินเข้าสู่เขตโครงการสกายไลน์ซึ่งคนพลุกพล่านกว่าเดิมแล้วก็ตาม... เธอนึกถึงการได้เจออาชวินเพื่อให้

เส้นอารมณ์ผ่อนคลายลง มันได้ผลค่อนข้างดีทีเดียว จนกระทั่งเธอเดินผ่านงานศิลปะที่ทำจากกระจกเงาแล้วเห็นภาพของบุรุษผู้หนึ่งสะท้อนอยู่ในนั้น สองขาเรียวยาวขงักกิก ไอเย็นเฉียบแล่นไปทั่วร่างในพริบตา แล้วความกลัวก็ทะลักทลายออกมาราวทำนบพัง

หญิงสาวนึกว่าตัวเองจะกรี๊ดออกมาเสียแล้ว แต่ในความเป็นจริงสองเท้าของเธอก้าวออกวิ่งอัตโนมัติ เธอไม่มีสติรับรู้ด้วยซ้ำ กระทั่งสองแขนถูกยึดไว้ด้วยมือแข็งแรงซึ่งจับเธอเขย่าเบาๆ

"น้องปิ่นครับ...น้องปิ่น...เกิดอะไรขึ้น!"

อีกครั้งที่สาวร่างเล็กเกือบกรี๊ดออกมา ทว่าครั้งนี้เธอยังวิ่งได้ทันเมื่อตระหนักว่าเจ้าของมือที่ยึดร่างเธอไว้คืออาชวิน เธอกะพริบตาถี่ๆ จนแน่ใจว่าเป็นเขาแน่ จากนั้นก็เหมือนจะเข่าอ่อนไปเสียเฉยๆ กระทั่งชายหนุ่มต้องช่วยประคองเอาไว้

"ปิ่น...ขอโทษค่ะ" ปภาวินท์พิมพ์แบบไม่มีสติเท่าไรหรอก

"ไม่เป็นไรๆ แล้วเมื่อไหร่เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า น้องปิ่นเหมือนกำลังวิ่งหนีใครหรืออะไรเลย" ดวงตาคมกวาดมองคนตัวเล็กอย่างสำรวจสถาปนิกหนุ่มมาถึงหน้าร้านกาแฟซึ่งเป็นจุดนัดพบครู่หนึ่งแล้ว และเขาก็สังเกตเห็นความผิดปกติจากการที่เธอวิ่งหน้าตาตื่นมาแต่ไกล และถ้าเขาไม่ตั้งตัวเพื่อคว้าร่างเธอไว้แต่แรก อีกฝ่ายก็คงจะวิ่งผ่านร้านกาแฟไปแล้วแน่ๆ

"ปิ่น...เห็นเหมือนมีคนตามมา" ตอนแรกเธอลังเล แต่พอลำพูดหลุดออกไปได้แล้วก็รีวจนแทบพังไม่ทัน "ที่วินเห็นผู้ชายตัวสูงใหญ่ใส่เสื้อเชิ้ตลายตารางกับกางเกงยีนใหม่"

อาชวินเงยหน้ามองไปยังทิศทางที่หญิงสาววิ่งมา ใช้เวลาสอตสายสายตาคู่หนึ่งแล้วก็ส่ายหน้า

"ไม่เห็นนะ แต่น้องปิ่นแน่ใจใช่ไหม ถ้ายังไงเราไปขอตุ๊กलोंงจรปิด

ได้นะ... เดี่ยวเราน่าจะได้เจอคุณบุษฯ ท่านน่าจะช่วยให้"

พอมาถึงจุดนี้ปภาวรินทร์ก็กลับลังเล แล้วเธอก็ส่ายหน้าไปมาหลังจากใช้เวลาตัดสินใจครู่หนึ่ง

"น้องปิ่นแน่ใจนะว่าไม่อยากดูกล้องสักหน่อย มันมีอะไรเกี่ยวข้องกับ การที่น้องปิ่นกลัวว่ามีคนตามที่ลานจอดรถโรงแรมเมื่อวันก่อนนั่นด้วย หรือเปล่า" ชายหนุ่มไม่รอช้า มือเรียวยาวที่ยึดอยู่กับท่อนแขนของเขานั้น เย็นเฉียบ ไหนจะสีหน้าท่าทางที่ตึงเครียดจนเกือบเป็นสติแตกของเธออีกด้วย ดังนั้นเขาจึงเชื่อว่าเธอกำลังกลัวมากจริงๆ

"คือปิ่นเคยโดนคนสะกดรอยตาม" หญิงสาวพูดเสียงแผ่วเบาแทบเป็น กระซิบบ "แล้วตั้งแต่นั้นบางทีปิ่นก็ประสาทเสียและคอยแต่จะหลอนไปเอง... เมื่อกี้ปิ่นก็ไม่รู้ว่ามีคนตามมาจริงไหม ปิ่นแค่รู้สึกอย่างนั้น... แต่มานี่ก็ดูอีกที มันก็อาจไม่มีอะไรก็ได้ เพราะปิ่นดูแล้วดูอีกตอนเดินมานี่ก็ไม่เห็นอะไร กระทั่งเห็นภาพผู้ชายคนหนึ่งที่สะท้อนในกระจกแล้วปิ่นก็สติแตก"

"แต่ยังงี้ก็ดูกล้องเพื่อความแน่ใจได้นะ"

"คงไม่มีอะไรหรอกค่ะ ขอโทษพี่วินด้วยนะค่ะที่ทำให้ตกใจ... แล้วก็ ขอบคุณมากที่ดึงปิ่นไว้" ปภาวรินทร์ส่ายหน้าไปมา

"โอเค" อาชวินไม่ตึงตันอีก เพราะเขาก็ไม่ได้สนิทสนมกับอีกฝ่ายมากพอ อีกอย่างเขาก็ต้องเคารพการตัดสินใจของเจ้าตัวด้วย "แล้วนี่น้องปิ่นไหวไหม นิ่งพักก่อนดีรีเปล่า... หรือถ้าไม่อยากไปร้านเจลาโต้แล้วเดี๋ยวพี่เดินไปส่งที่ คอนโดฯ ได้นะ พี่จะบอกกานต์ให้เองว่าน้องปิ่นไม่สบาย"

"ไม่เป็นไรค่ะ ปิ่นไม่เป็นไร... อยู่ในที่ที่คนเยอะๆ ดีกว่า ปิ่นจะได้สติ กลับมาได้"

"โอเค... งั้นเราค่อยๆ เดินกันไปแล้วกัน" ชายหนุ่มส่งยิ้มให้อีกฝ่าย ขณะเดียวกันก็แอบเหลือบมองรอบตัวตอนที่ปภาวรินทร์ไม่ทันสังเกตเพื่อไม่ให้เธอตกใจ... เขายังคงไม่พบผู้ชายที่เธอกำลังถึง ทางที่ดีก็ขอให้ปิ่น

การเข้าใจผิดไปเองของเธอน่าจะดีกว่า

ปภาวรินทร์ตระหนักดีว่าอาชวินดูแลเธออย่างดีเหลือเชื่อตลอดการเดินทางไปยังร้านเจลาโต้ เขาชวนเธอคุยเรื่องสัพเพเหระไร้สาระให้เธอผ่อนคลาย และที่สำคัญเขาไม่หัวเราะเธอเลยสักนิดกับอาการสติแตกที่ประสบพบเจอ ดังนั้นเธอจึงออกปากจะเลี้ยงเจลาโต้เพื่อขอบคุณเขา ตอนแรกชายหนุ่มดูแปลกใจ แต่สุดท้ายก็ยิ้มรับงายๆ

ร้านเจลาโต้ยูไนซอนใหม่ที่เพิ่งเปิดไม่นาน ยังมีหลายร้านที่อยู่ในระหว่างตกแต่ง แต่ปภาวรินทร์ก็สังเกตเห็นว่ามีร้านเก่าๆ น่าสนใจหลายร้าน ส่วนร้านเจลาโต้ที่โดดเด่นชนิดเห็นแต่ไกลด้วยโทนสีพาสเทล และยิ่งวันนี้เป็นวันเปิดร้านก็มีการตกแต่งดึงดูดสายตาเป็นพิเศษ บริเวณหน้าร้านมีลูกค้านั่งข้างหนาแน่น เท่าที่หญิงสาวกวาดตามองผ่านๆ มีคนคุ้นหน้าคุ้นตาพอสมควรทีเดียว

ส่วนกานต์ซึ่งเป็นคนชวนสองหนุ่มสาวเมื่อวานนั้นนั่งอยู่ที่โต๊ะหน้าร้าน ดูเหมือนเธอกำลังบ๊อมนเจลาโต้ให้ลูกสาวในรถเข็นเด็กกินอยู่ พอเงยหน้ามาเจอสองหนุ่มสาวเดินมาด้วยกันก็ร้องทัก

"อ้าว พี่วิน คุณปิ่น สวัสดีค่ะ ขอขอบคุณที่มานะ"

"ต้องมาสิ" อาชวินพยักหน้าทักทายรุ่นน้อง ก่อนจะคุกเข่าลงข้างรถเข็นเด็ก "สวัสดีค่ะก็ไม่ได้เจอกันแป๊บเดียวโตขึ้นเยอะเลย"

"ก็จำคุณลุงวินได้ไหมลูก อู้อ้อหน่อยเร็ว" กานต์วางถ้วยเจลาโต้แล้วทำท่ายกมือไหว้ ซึ่งลูกสาวตัวน้อยก็ทำตาม แม้มันจะดูเหมือนเธอตอบมือเล่นมากกว่าก็ตาม

"จ๋า" เด็กน้อยร้อง

"เก่งจริง" ชายหนุ่มชม จากนั้นก็ยื่นหน้าเข้าไปหาเด็กหญิงเพราะเห็นเธอยื่นมือมาทำท่าเหมือนอยากแตะ

"อินเนอร์ชอบคนหล่อออกอีกแล้ว" ผู้เป็นแม่หัวเราะขัน ก่อนจะหันไปส่งยิ้มให้ปภาวรินทร์ และเลยไปถึงสามที่เพิ่งเดินออกมาจากด้านในร้าน

ธีรตนย์พักทนายสองหนุ่มสาวผู้มาใหม่ จากนั้นก็นำทั้งสองเข้าไปในร้านด้วยตัวเอง ทั้งคู่ใช้เวลาเลือกเจลาโต้อยู่พักหนึ่ง อาชวินปล่อยให้เธอเลี้ยงตามที่ขอไว้ ครั้นจ่ายเงินแล้วหันไปเจอที่ว่างตรงโต๊ะบาร์ซึ่งเอาไว้นักินทั้งสองเลยไปอยู่ตรงนั้น รอจังหวะให้บุษบาผู้เป็นเจ้าของร้านตัวจริงคุยกับเพื่อนเสร็จแล้วค่อยเข้าไปพักทนาย

ปภาวรินทร์กำลังวิจารณ์รสชาติของเจลาโต้ตอนที่มิหญิงสาวอีกคนก้าวเข้ามา

"พีวีน อัย ไม่คิดว่าจะได้เจอพีวีนที่นี่ ดีใจจัง"

"อ้าว นาว" อาชวินเลิกคิ้วแปลกใจเมื่อหันไปเจอนิภารัตน์ "ไปไหนมาไหนะเรา มาไกลบ้านเชียวน"

"แหม พีวีนก็... นาวเป็นอินฟลูเอนเซอร์โงะ งานคือรีวิวนู่นนี่ พอมีร้านเปิดใหม่ก็ต้องรีบมา" หญิงสาวชี้ให้เห็นความจริง ก่อนจะหันไปหาสาวร่างเล็ก

"อ้อ นี่น้องปิน เป็นเพื่อนของตัวเอง... น้องปิน นี่นาวครับ เรียกได้ว่าเป็นน้องสาวของพีเลย" ชายหนุ่มแนะนำสองสาวให้รู้จักกัน เขาหันมองทั้งสองสลับกันไปมา "อืม จะว่าไปทั้งน้องปินทั้งนาวน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกันละมัง"

"สวัสดิ์คะ" ปภาวรินทร์ส่งยิ้มไปพักทนายอีกฝ่าย เธอได้รับรอยยิ้มตอบกลับมา ทว่าดูเหมือนนิภารัตน์จะไม่สนใจอยากทำความรู้จักเธอไปมากกว่านั้นและหันกลับไปหาอาชวินอย่างรวดเร็ว

"แล้ววันนี้พีวีนกลับบ้านไหม ไปกินมื้อเย็นกับคุณลุงจรัญหรือเปล่า"

"เปล่า อาทิตยนี้พีไม่ได้นัดกับคุณพ่อ" อาชวินปฏิเสธเสียงเรียบเรื่อย

"อีกแล้วหรือ พีวีนนะกลับบ้านให้บ่อยกว่านี้หน่อยสิ พอพีวีนไม่กลับ

บ้านเราเลยพลอยเจอกันน้อยไปด้วยเลย" นิภารัตน์กระเจ้ากระงอ

"เวลาเราออกมาทำคอนเทนตักก็แวะหาพี่ออกบ่อย"

"แหม มันเหมือนกันที่ไหนล่ะคะ แถมบางทีไปหากก็ไม่เจอพี่วินอีก"

"กิจการพี่เป็นแบบนี้ เหมือนนางของนาวแหละ ต้องไปนู่นมานี่ไม่หยุด"

สถาปนิกหนุ่มยังยิ้มเหมือนเดิม ก่อนที่เขาจะเลื้อยไปมองปภาวรินทร์ที่ขยับเคลื่อนไหวเงียบๆ ตรงหางตา พอเห็นว่าเธอน่าจะตรงไปหาบุษบาที่เพิ่งลุกจากโต๊ะของเพื่อน เขาเลยเห็นควรว่าต้องตามไปด้วย "นาวไปทำงานต่อเถอะ เตียวพี่ทักทายเจ้าของร้านแล้วก็จะไปทำธุระต่อแล้วละ"

พอพูดจบอาชวินก็ก้าวตามปภาวรินทร์ไปโดยไม่รอฟังแม้แต่คำล่ำลาของอีกฝ่าย จากนั้นเขาก็เข้าไปร่วมวงทักทายบุษบา และแม้จะตระหนักดีว่านิภารัตน์ยังคงมองมา ทว่าเขาก็ไม่คิดจะสนใจเธออีก

นิภารัตน์เป็นเพื่อนรุ่นน้องที่เขาคุ้นเคยตั้งแต่เด็ก โดยที่เขามาทราบในภายหลังว่าแท้จริงแล้วเธอเป็นลูกสาวของคนรักเก่าพ่อ เขาห่างกับเธอตอนย้ายออกจากบ้านช่วงก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย แต่กลายเป็นว่ารัฐฎกลับไปสนิทสนมกับแม่ของนิภารัตน์ในช่วงนั้น...อาชวินปลงเรื่องการใช้ชีวิตของพ่อกับแม่ตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่นแล้ว และเขาก็มองว่านิภารัตน์ไม่ได้ผิดอะไรเลยยังเห็นเธอเป็นน้องสาวตามเดิม กระทั่งช่วงหลังมานี้อยู่ดีๆ รัฐฎก็เกิดเป็นห่วงที่เขายังโสด แล้วเริ่มสนับสนุนหญิงสาวที่อาจเรียกได้ว่าเป็นลูกเลี้ยง ตั้งแต่นั้นเขาเลยตั้งตัวออกห่าง

ที่แยก็คือ...ชายหนุ่มเดาว่าวิภาดาน่าจะรู้ข่าวนี้ และก็คงเหมือนเรื่องอื่นๆ ที่ทำนไม่มีการยอมแพ้สามิตามกฎหมาย แม้ถึงพยายามหาหญิงสาวคุณสมบัติดีมาเสนอให้เขาทำความรู้จักเป็นระยะ ซึ่งลองถ้าเขาคบหากับคนที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งให้การสนับสนุนก็คงเกิดสงครามเย็นอีก ดังนั้นเขาเลยตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะหาแฟนเองเหมือนอย่างที่ผ่านมา

แต่ถึงจะเป็นแฟนที่เขาหาเอง ผู้หญิงคนนั้นก็มิแน่วโน้มจะโดนกดดัน

จากทั้งพ่อและแม่ของเขาให้เลิกข้างอยู่ดี...อาชวินซ่อนความเหนื่อยหน่ายใจไว้ได้รอยยิ้มการค้าแบบมืออาชีพยามสนทนาพากับบุษบา

มานึกดูอีกที มันอาจดีกว่าก็ได้ถ้าเขาเป็นโสดแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ

"พีวินดีมากแกล"

ปรียากรงยหน้าจากงานสัมภาษณ์เพื่อมองหน้าเพื่อนสนิท ก่อนจะกลอกตาแล้วพยักหน้า

"เออ ฉันเชื่อ เพราะแกพูดประโยคนี้มาเป็นรอบที่สิบสองแล้ว"

"แหม แก่อ่า..." ปภาวรินทร์ทำปากยื่น...อีกครั้งที่เธอตัดสินใจจะไม่เล่าเรื่องที่ตนเองสติแตกให้เพื่อนฟัง

"ก่อนอื่น ขอสรุปแบบสั้นๆ ง่ายๆ ว่าแกลจะเอาไงต่อ"

ตอนแรกปรียากรตั้งใจจะมาหาเพื่อนที่คอนโดฯ ตั้งแต่กลางวันเพื่อแม่ที่กินโดยเฉพาะ แต่พอทราบข่าวสาวร่างเล็กนัดกับอาชวินไว้ก่อนเที่ยงเลยเปลี่ยนใจ เพราะคิดว่าเมื่อปภาวรินทร์จะชวนหนุ่มไปกินมื้อเที่ยงด้วยสำเร็จ เขาเข้าจริงเหตุการณ์กลับกลายเป็นว่าหลังออกจากร้านเจลาโต้แล้วเขาแค่มาส่งเธอที่คอนโดฯ ก่อนจะขอแยกตัวไป ทว่าเท่าที่ฟังมาเพื่อนของเธอก็ไม่ได้มีที่ทำผิดพลาดแต่อย่างใด

"ฉันจะไปคุยกับป้าเรื่องโครงการรีโนเวตโรงแรมนั้น แต่เหตุผลไม่ใช่เพราะฉันชอบพีวินนะ" ปภาวรินทร์ยกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามเมื่อเห็นเพื่อนทำท่าจะพูด "เมื่อวานฉันได้คุยกับพีวิน ได้เห็นและเข้าใจการทำงานของเขามาจากโครงการสกายไลน์ มันดีมาก ฉันเลยคิดว่ามันน่าจะเป็นผลดีกับโครงการของป้าถ้าอย่างน้อยพีวินมีโอกาสได้เข้าไปขายไอเดีย มีตัวเลือกเยอะๆ ย่อมดีกว่าจริงไหม...ส่วนพีวิน เขาดีและฉันชอบเขาก็จริง แต่ตอนนี้ฉันก็ยังไม่มื่ออะไรมากกว่านั้น ฉันต้องรู้จักเขามากกว่านี้ก่อน แต่เรื่องฉันกับเขาจะเป็นแค่ผลพลอยได้ ประเด็นสำคัญคือโครงการของป้า"

ปรียากรพยักหน้ารับ ไม่แปลกใจเท่าไร เพราะถึงเพื่อนสนิทจะดู ปลื้มใครต่อใครง่าย แต่เอาเข้าจริงก็บักใจรักคนยาก ต่อให้ดูเหมือนอีกฝ่าย ปลื้มอาชวีนมากเป็นพิเศษก็ตาม... กระนั้นอย่างไรเธอก็อดสงสัยไม่ได้

"นี่ไม่เกี่ยวกับการที่แกเจอผู้หญิงที่ดูสนิทกับพีวีนนั่นใช่ไหม"

"ไม่อะ... ไม่เชิง" ปภาวรินทร์แก้คำหลังจากนิ่งไปอีตื้อใจ "ตอนแรกฉันก็
เซ็งๆ นะ เพราะผู้หญิงคนนั้นเหมือนมาแสดงตัวเต็มทีเลยว่สนิทกับพีวีน
แต่เอาเข้าจริงมันทำให้ฉันเห็นนะว่าวิธีที่พีวีนพูดกับฉันมันคือเรื่องปกติ
ของเขา ไม่ใช่ว่าเขาใจดีกับฉันเป็นพิเศษเลย เพราะเขาก็วางตัวกับผู้หญิง
คนนั้นเหมือนที่ท่ากับฉัน มันเป็นอะไรที่อธิบายยากแต่สัมผัสได้นะ ซึ่งมัน
ก็ช่วยดึงสติฉันได้หน่อยนึงอะแหละ แต่เรื่องงานฉันตั้งใจไว้ตั้งแต่ก่อน
ไปร้านเจลลาได้อยู่แล้วด้วย"

"แกคิดได้งี้ก็ดี" ปรียากรพยักหน้าอีกรอบ ถึงเพื่อนจะรักคนยาก แต่
การปลื้มคนคนหนึ่งมากก็อาจพัฒนากลายเป็นความรักได้ง่ายๆ อย่างไรก็ตาม
อีกฝ่ายก็เพิ่งรู้จักอาชวีนไม่กี่วัน ค่อยเป็นค่อยไปดีกว่า

"แต่ตอนนี้มีปัญหาย่างหนึ่ง" ปภาวรินทร์ถึงความสนใจของเพื่อน
กลับมาจากงานสัมตำอีกครั้ง ครั้นได้สบตากันเธอก็ยิ้มแห้งๆ "แกช่วยฉัน
คิดหน่อยดีว่าฉันจะไปคุยกับป้ายังไงดีโดยไม่โดนพี่ธัญขวาง"

สาวตาคมพังกแล้วถึงกับกลอกตา...เอากับเพื่อนเธอสิ!

บทที่ 5

ครอบครัวพร้อมพิพัฒนา

ปภาวรินทร์พบว่า การเข้าถึงตัวพ่อแท้ๆ ของตนเองนั้น เป็นภารกิจที่มีความยากระดับเอสทีเดียว ทั้งนี้เพราะพี่สาวต่างแม่ของเธอนั้นตั้งตัวเป็นประหนึ่งเจ้าแม่ คบคุมทั้งที่บ้านและบริษัท...อย่างที่บ้านเอง ถึงพวกคณงานจะติดกับเธอตามสมควร แต่ก็ไม่มีใครกล้าหือกับภริยชนา ส่วนที่บริษัท ยิ่งแยะเพราะอีกฝ่ายเป็นผู้บริหาร ส่วนเธอนั้นถึงเป็นลูกอีกคนแต่ก็มีสถานะเป็นเพียงพนักงานแสนธรรมดา

หญิงสาวใช้เวลาสองสามวันเปลี่ยนแปลงไปมาอีกหลายรอบกว่าจะสบโอกาสเหมาะ พอรู้อาประดิษฐ์ไปตรวจสุขภาพในตอนบ่ายและกลับบ้านไปพักผ่อนเลย ส่วนค่านีมีงานอีเวนต์ใหญ่ซึ่งภริยชนาไม่มีทางพลาด ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจกลับบ้านตอนกลางสัปดาห์

"อ้าว ว่าไถยบายหนุ วันนีกลับมบ้านไต่ยังง" ประดิษฐ์ถามอย่างแปลกใจเมื่อเห็นว่าคนที่เคาะประตูเข้าสู่ห้องนอนคือลูกสาวคนเล็ก

"มาหาป้าแหละ วันนีไปตรวจสุขภาพมาผลเป็นยังงบ่าง" ปภาวรินทร์ยกมือไหว้พ่อแล้วก้าวเข้าไปกอดท่าน

"ก็เดิมๆ นะแหละ"

"เดิมๆ แบบที่เพื่อนหมอของพี่รับบอกตอนเอาผลไปให้ดูนะเหรอ"
"เรานี่มันจริงๆ เลย" เจ้าสัวใหญ่ทำเสียงดูอย่างไม่จริงจังกัก
"ตกลงว่าโอเคจริงๆ ใช่ไหม" หญิงสาวไม่ราข้อ

เมื่อปีก่อนพ่อไปตรวจสุขภาพแล้วกลับมาบอกว่าไม่มีปัญหาอะไร
แต่รีซนาทมีเพื่อนเป็นหมอหลายคนเลยหยิบผลตรวจไปให้เพื่อนดู ความจริง
จึงปรากฏว่าที่แท้แล้วสุขภาพของประติษฐ์อยู่ในเกณฑ์ที่ต้องเฝ้าระวัง
ในหลายทาง ตั้งแต่นั้นเลยมีการเปลี่ยนแปลงในบ้านหลายอย่าง เช่นเรื่อง
อาหารการกิน และนั่นอาจเป็นเรื่องเดียวที่เธอกับปรัชญานามีความเห็นพ้อง
ไปในทางเดียวกันโดยไม่ต้องให้ใครช่วยไกล่เกลี่ย ประติษฐ์ไม่สบอารมณ์นัก
แต่ก็ทำอะไรไม่ได้เมื่อลูกๆ รวมหัวกัน

"จริงสิ ไม่เชื่อก็เอาผลตรวจไปดูเลยเฮ้อ" ประติษฐ์ชี้มือชี้ไม้ไปยัง
ซองเอกสารที่วางอยู่ตรงหัวเตียงอย่างรำคาญ

"เดี่ยวพี่รับต้องมาขอผลตรวจของป้าไปให้เพื่อนหมอดูอีกแน่ๆ"
ปภาวินท์อมยิ้ม ก่อนจะโน้มตัวกอดพ่ออีกรอบ "ป้าอย่าอารมณ์เสียสิ
ปิ่นแค่เป็นห่วงเฉยๆ ปิ่นอยากให้ป้าอยู่กับปิ่นไปนานๆ ใจ"

"รู้แล้วน่า" แม่ลุ่มเสียงจะเจือไว้ด้วยแววเบือหน่าย ทว่าเขาก็วางแขน
โอบไหล่ลูกลูกสาวคนเล็ก "แล้วนี่กลับมาบ้านได้ไปบอกพวกในครัวหรือยังว่า
จะกินอะไร"

"ปิ่นกินเหมือนกับป้าแหละ จะได้สุขภาพดีๆ ด้วยกันใจ" เธอส่งยิ้มไป
ออกต่ออันพ่อ

ปกติแล้วถึงจะกินข้าวร่วมโต๊ะกันแต่ก็มีอาหารที่ประติษฐ์กินได้และ
กินไม่ได้ ซึ่งอาหารที่กินไม่ได้แต่ละอย่างก็ล้วนเป็นของที่ท่านชอบและอร่อย
จนบางที่ท่านก็ทานหงุดหงิดไปเลย ครั้นจะให้กินอาหารเพื่อสุขภาพแบบพ่อ
อย่างเดียวพวกลูกๆ ก็ไม่ค่อยไหวกันอีก นี่เลยเป็นเหตุผลที่รีซนาทมักจะ
กินอาหารเย็นนอกบ้าน

"เรานี่มันอ่อนแอ" ประดิษฐ์ชี้หน้าลูกสาวในเชิงเอ็นดู "แต่ไปบอกพวกในครัวเถอะ สิ่งไหนที่เธอชอบ จะได้กินข้าวอร่อยๆ"

"ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ" หญิงสาวยืนยิ้มทั้งรอยยิ้ม

"เอ้า ตามใจ" ผู้เป็นพ่อทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาแล้วดึงให้ร่างเล็กนั่งลงด้วยกัน "ไหนๆ ยังพอมีเวลาก็นั่งคุยกับป้าหน่อย เหมือนเราไม่ค่อยได้คุยกันสองคนเลยนะ"

"คงเพราะป้าไปอยู่คอนโดฯ แล้วก็ไม่ได้ทำงานชั้นบนกับป้าละมัง"

"นั่นสิ...จริงๆ ก็ขึ้นมาทำงานข้างบนกับป้าได้แล้วมังเรา ป้าทำงานมาหลายปีแล้วนะ ป้าไม่เข้าใจเราจริงๆ ให้ขึ้นเป็นหัวหน้าแผนกก็ไม่เอาตามจริงด้วยผลงานและอายุงานเราก็นั่งได้แล้ว ไม่ใช่ว่าขึ้นเพราะเป็นลูกป้า"

"ป้าชอบทำงานที่ถนัดเพียวๆ มากกว่าไง พ่อเป็นหัวหน้าก็ต้องเข้าประชุมนู่นนี่ ป้าไม่ถนัดเลย" ปภาวรินทร์ไม่แปลกใจที่พ่อพูดเรื่องนี้ เพราะพ่ออยู่กับตามลำพังที่ไรท้านก็เปิดประเด็นนี้ขึ้นมาทุกที

"หัดบ้างสิ จริงอยู่ยังไงป้าก็เป็นลูกป้า มึงงานทำไปตลอดชีวิตแน่ๆ แต่คนเราก็กดหาทางขยับขยายก้าวหน้าไม่ใช่หรือไง" ประดิษฐ์โคลงศิริชะอย่างอ่อนใจ ลูกสาวคนเล็กของเขาเป็นเด็กดีน่ารัก เธอไม่เคยทำให้เขาผิดหวังหรือกังวล ยกเว้นแค่เรื่องงานเท่านั้น

"พูดถึงเรื่องนี้...โครงการรีโนเวตโรงแรมของป้าไปถึงไหนแล้วคะ" หญิงสาวรีบพาทสนทนาเข้าประเด็น เธอทราบอยู่แล้วว่าพ่อจะต้องพูดเรื่องงานขึ้นมา ดังนั้นมันก็ไม่ยากที่จะชวนท่านคุยเรื่องโครงการนี้

"อีกไม่กี่วันพวกสิงคโปร์จะบินมาคุยเรื่องรายละเอียดงานรีโนเวตกับสร้างศูนย์การค้า...ทำไม สนใจหรือไงเรา" ผู้เป็นพ่อเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ เพราะปกติแล้วเธอไม่ค่อยสนใจเรื่องอื่นในบริษัทนอกเหนือจากงานของตัวเองเลย

"มันเป็นเรื่องออกแบบ ไกลักบังงานของปินอยู่แล้วไง" ลูกสาวบอก พอพ่อพยักหน้ารับเป็นเชิงรับรองเหตุผลนี้เธอก็พูดต่อ "ความจริงเมื่อไม่กี่วันก่อนปินบังเอิญไปเจอรุ่นพี่สมัยเรียน เขาเป็นสถาปนิกที่ออกแบบโครงการสกายไลน์ของกลุ่มภัคดีโมคิน พอได้คุยกันปินเลยคิดว่าการออกแบบตึกมันมีแง่มุมที่ลึกซึ้งกว่าที่คิด แล้วปินก็นึกถึงโครงการของป้าขึ้นมา"

"อืม ความจริงเรื่องนี้ก็ทำป้าปวดหัวอยู่เหมือนกัน เพราะบริษัทของเรายังใหม่กับเรื่องอสังหาริมทรัพย์มาก"

"ถ้าป้าคิดว่าปินช่วยอะไรได้ก็บอกนะ ถึงปินไม่ค่อยเก่งอะไร แต่ถ้าเป็นเรื่องทำนองการออกแบบอะไรต่างๆ ปินอาจพอช่วยได้"

ประติษฐ์มองหน้าลูกสาว ลำพังเรื่องการออกแบบอะไรนั้นท่านไม่ค่อยสนใจเท่าไร แต่โครงการนี้เป็นงานอสังหาริมทรัพย์และเป็นการร่วมทุนกับต่างชาติ การให้ปภาวรินทร์เข้ามามีส่วนร่วมอาจเป็นโอกาสดีที่จะให้เธอเก็บเกี่ยวประสบการณ์เพื่อจะได้เติบโตก้าวหน้าต่อไป อย่างไรก็ตามใครอีกคนที่ดูแลโครงการนี้อยู่ก็คืออรชนาท สองพี่น้องช่วยกันทำงานก็ถือเป็นเรื่องดี

"เดี๋ยวป้าจะลองถามรัชดู งานใหญ่แบบนี้มาช่วยกันก็น่าจะดี"

ปภาวรินทร์ฉีกยิ้มรับ เพราะลองถ้าประติษฐ์พูดแบบนี้ก็เท่ากับเธอจะต้องได้เข้าไปมีส่วนร่วมกับการที่หมายตาอยู่แน่นอน

ลูกสาวคนเล็กของเจ้าสัวประติษฐ์ก้าวเข้าไปในร้านกาแฟแบรนด์ดัง ภายในร้านมีลูกค้ำพอสมควร ชุดโต๊ะและโซฟาตั้งกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ซึ่งอบอวลไปด้วยกลิ่นกาแฟ เธอยังไม่ทันสอดสายตามองหา เสียงค้อนทุกลอยมา

"อ้าว น้องปิน"

ปภาวรินทร์หันไปเจออาชวินซึ่งเพิ่งถือกาแฟสองแก้วเลี้ยวออกมาจาก

หน้าเคาน์เตอร์พอดี เธอเลยส่งยิ้มให้

"พี่วิน สวัสดีค่ะ ขอโทษทีนะคะที่มาช้าไปนิด"

"แค่ลิบนาทีเองครับ เพื่อนพี่ก็เพิ่งมาเหมือนกัน...อ้อ น้องปิ่นดื่มอะไรครับ"

"ปิ่นจัดการเองค่ะ" เธอรีบบอก "โต๊ะอยู่ตรงไหนคะ เดี่ยวปิ่นตามไป"

"ชุดโซฟาด้านในครับ ตรงที่มีผู้ชายใส่เสื้อเชิ้ตสีฟ้านั่งอยู่น่ะ" อาชวินพยักพืดไปทางชุดโซฟาอีกเข้าไปด้านในร้าน

"โอเคค่ะ" หญิงสาวส่งยิ้มให้เขาก่อนจะก้าวไปต่อแถวสั่งกาแฟ

ปภาวรินทร์เพิ่งส่งเครื่องดื่มตอนที่จับได้ว่ามีคนก้าวมายืนใกล้ๆ พอหันไปก็พบว่าปิ่นอาชวินอีกรอบ

"พี่จะมาช่วยเอาของไปไว้ที่โต๊ะให้ก่อนครับ"

"อ๊ะะ ขอขอบคุณมากค่ะ" เธอทำตาโตก่อนจะยื่นถุงผ้าในมือส่งให้อีกฝ่ายโดยดี

สถาปนิกหนุ่มยิ้มรับแล้วหมุนกายผลไป หญิงสาวมองตาม ได้แต่รำพึงอยู่ในใจ...*ทำไมถึงเป็นคนดีมีน้ำใจแบบนี้เสีย*

ปภาวรินทร์รอเครื่องดื่มอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงเดินไปยังชุดโซฟาที่สองหนุ่มสถาปนิกจับจองอยู่ ทั้งสองกำลังเอียงหน้าคุยอะไรบางอย่างต่อกัน สำหรับเธอแล้วมันเป็นภาพที่น่ามองมากที่สุดทีเดียว

"เชิญนั่งเลยครับน้องปิ่น" อาชวินขยับนั่งตัวตรงเมื่อเห็นสาวร่างเล็กเดินมา และเมื่อเธอนั่งเรียบร้อยแล้วก็ผายมือแนะนำ "ก่อนอื่นพี่ขอแนะนำหุ่นส่วนหน่อย...นี่ครับ"

"สวัสดีค่ะ สมัยเรียนปิ่นเคยเจอพี่วีด้วยละ ขอเรียกแบบนี้ละค่ะ" หญิงสาวยกมือไหว้ทั้งรอยยิ้มสดใส พอเห็นอีกฝ่ายเลิกคิ้วก็อธิบายต่อ "ตอนนั้นปิ่นซุ่มซำมเปิดแฟ้มงานทิ้งไว้ พอลมพัดมางานปลิวกระจาย พี่วีเดินผ่านมาพอดีก็เลยช่วยปิ่นไล่เก็บงานอยู่ตั้งนาน มีแผ่นหนึ่งต้องกึ่งๆ ปิ่นไปเก็บ

บนต้นไม้ด้วย"

วีรากรเลิกคิ้ว ก่อนจะพยักหน้ารับ "พอพูดว่าปีนต้นไม้ที่ก็ทำได้จริงๆ... บังเอิญจริงๆ นะ"

ปภาวินท์ยิ้มให้อีกฝ่ายจนตาหยี เรื่องนี้เธอไม่เคยเล่าให้ใครฟังแม้แต่ปริยากร... ตอนนั้นเธอไม่กล้าเข้าไปทำความรู้จักกับอาชวินก็จริง แต่ด้วยความที่คอยเฝ้ามองทำให้คุ้นหน้าคุ้นตาเพื่อนสนิทของเขาอย่างวีรากรไปด้วย และเมื่อนึกย้อนถึงเหตุการณ์นั้นเธอก็ไม่แปลกใจที่พบว่าอาชวินเป็นผู้ชายใจดีมีน้ำใจ เป็นเพื่อนสนิทกันได้ยาวนานขนาดนี้ย่อมต้องมีนิสัยคล้ายคลึงกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่งนั่นแหละ

รอยยิ้มของหญิงสาวสดใสสว่างไสวเสียจนวีรากรซึ่งปกติมีบุคลิกค่อนข้างเคร่งขรึมยังอดยิ้มตอบไม่ได้ และอาชวินก็สังเกตเห็นมัน

"น้องปีนนี่ความจำดีมากเลยนะ ขนาดผ่านมาเป็นสิบปีแล้วยังจำหน้าวีได้"

"พี่ก็คือเป็นผู้มีพระคุณของปีนเลยนะคะ ถ้าวันนั้นไม่ได้พี่นี่ปีนแย่งๆ อีกอย่างพี่ก็คือเป็นคนดังคนหนึ่งของคณะสถาปัตย์ฯ ด้วย" ปภาวินท์ยิ้มเชิงงอก่อนจะหันไปเปิดถุงผ้าเพื่อหยิบแฟ้มออกมา "เราเข้าเรื่องกันเลยดีกว่าจะได้ไม่ต้องเสียเวลาพวกพี่ๆ"

พูดตามจริง เมื่อสี่ปีมาก่อนตอนที่หญิงสาวพยายามหาทางเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของโครงการรีโนเวตโรงแรมหรือที่ตอนนี้มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า 'เดอะไพรด์' เธอก็ไม่เคยคิดว่าจะถึงขั้นได้มาเป็นคนบริพรายละเอียดการประกวดออกแบบให้สองหนุ่มสถาปนิกแห่ง Archwin ฟังเองแบบนี้

หลังจากประดิษฐ์ไปคุยกับบริษัท พี่ชายก็มาสัมภาษณ์เธอ พอเห็นว่าเธอมีความรู้เรื่องการประกวดออกแบบแถมมีบริษัทสถาปนิกที่น่าสนใจอยากเสนอสองสามแห่ง เขาเลยดึงเธอเข้าไปร่วมประชุมกับนักลงทุนที่บินมาจากสิงคโปร์ทันที ซึ่งก็ต้องขอบคุณปริยากรด้วยที่ให้ข้อมูลเสริมมา

ไม่อย่างนั้นเธอคงรู้จักแค่ Archwin ซึ่งมันอาจทำให้ดูเหมือนมีฉันทาคติได้ ถ้าคนอื่นๆ ทราบว่าเธอรู้จักกับเจ้าของบริษัทเป็นการส่วนตัว

ในห้องประชุมมีการตกลงรายละเอียดสำคัญหลายอย่าง รวมถึงเลือกบริษัทสถาปนิกที่จะเชิญมาร่วมประกวดออกแบบ ซึ่งในจำนวนนั้นมีสองชื่อที่ปภาวรินทร์เสนอไป รัชนาทเลือกอนุชาซึ่งเป็นพนักงานที่เคยมีแบ็กกราวนด์ทำงานด้านอสังหาริมทรัพย์มาช่วยงานนี้ และมอบหมายให้เขาเป็นคนติดต่อประสานงานกับบริษัทสถาปนิก เธออาสาช่วยด้วย หลังจากไปนั่งฟังวิธีbriefงานกับบริษัทสถาปนิกหนึ่งมาแล้ว ปภาวรินทร์ก็ได้รับอนุญาตให้ฉายเดี่ยวมาbriefงานให้กับบริษัทสถาปนิกสองแห่งที่เธอเสนอชื่อไป โดยก่อนจะมาที่นี่เธอเพิ่งไปbriefงานให้อีกบริษัทมา

พูดตามตรง หญิงสาวต้องการเก็บประสบการณ์ให้มากที่สุดเพื่อจะรู้ว่าควรบอกอะไรกับอาชวินบ้าง...เธอก็ไม่ได้อยากเป็นคนลำเอียงหรือกนะแต่มันช่วยไม่ได้นี่นา

"นี่แพ้มคะ พวกพี่ๆ ดูกันก่อน เตียวบินจะเล่ารายละเอียดให้ฟัง"

อาชวินรับแพ้มไปเปิดดู วีรกรยื่นหน้าไปอ่านด้วย ขณะที่ปภาวรินทร์ก็มองภาพเจริญหูเจริญตาเพลิน...อาชวินนั้นหล่อเหลาเข้าสเป็กเธออยู่แล้ว ส่วนวีรกรนั้นหน้าตาเป็นสไตล์ที่ปกติไม่ค่อยเข้าตาเธอ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาหล่อเหลาและมีเสน่ห์เอาเรื่องทีเดียว

หญิงสาวรองจนกระทั่งอาชวินหันมาจึงค่อยเปิดปากอธิบายโจทย์ของการออกแบบครั้งนี้เสริมเพิ่มจากรายละเอียดในแพ้ม ซึ่งมันก็เกือบจะเป็นการคุยระหว่างเธอกับเขาตามลำพัง เนื่องจากวีรกรแทบไม่ได้ปริปากเลย แต่ส่วนหนึ่งอาจเพราะเขาวางใจอยู่แล้วว่าเพื่อนสนิทจะไถ่ถามรายละเอียดปลีกย่อยจนครบถ้วนเอง

"ครึ่งเดือน" อาชวินหันไปยิ้มกับเพื่อนและส่งแพ้มให้อีกฝ่าย

"ครึ่งเดือน" วีรกรพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้เดดไลน์ของการประกวด

ออกแบบครั้งนี้

"ปกติพวกที่ทำงานกันเร็วแบบนี้เสมอหรือคะ" คำถามของปภาวินท์ ดึงให้สองหนุ่มหันมามองโดยพร้อมเพรียง เธอเลยยิ้มแห้งๆ "คือป็นว่างานใช้ไอเดียแบบนี้มันยากมากเลยนะ ไหนจะรายละเอียดตื้นๆนี้ เวลาคิดตัวเอง ป็นถามที่คนที่เขาโทรไปคุยเรื่องการประกวดแบบกับพี่วิน เขาบอกว่าเดดไลน์แบบนี้เป็นเรื่องปกติ"

"เดดไลน์แบบนี้เป็นเรื่องปกติจริงๆ ครับ" อาชวินหัวเราะเบาๆ พร้อมกับเหลือบไปมองเพื่อน "สั้นกว่านี้ก็มี สั้นที่สุดเท่าที่พวกเราเคยทำนี่ก็วันละ... สามวัน?"

"สามวัน" วีรกรช่วยยืนยัน "ขึ้นอยู่กับรายละเอียดที่ไอเนอร์ต้องการด้วยครับ ถ้าไม่ละเอียดมากก็เดดไลน์สั้นๆ รายละเอียดเยอะก็ครึ่งเดือนหรือเดือนหนึ่ง"

"เคยมีงานที่เดดไลน์สั้นมาก แล้วสุดท้ายพวกเราชนะประกวดเพราะออกแบบไปได้น้ำได้เนื้อเห็นภาพว่าคนอื่นด้วย บางทีเรื่องความสวยงามของงานก็เป็นเรื่องรอง" อาชวินเล่าทิ้งรอยยิ้มขึ้น "เอาเป็นว่าอย่างน้อยที่รับปากกับน้องป็นได้ว่าจะมีซองจาก Archwin ไปถึงบริษัทของน้องป็นทันเดดไลน์แน่นอน"

"ป็นแคมาช่วยงานนิดหน่อย ไม่ได้มีส่วนในการตัดสินใจ แต่ยังไงจะรอดูงานของพี่ๆ นะคะ" หญิงสาวส่งยิ้มให้สถาปนิกทั้งสอง...บริษัทสถาปนิกที่ถูกเชิญให้เข้าร่วมประกวดแบบครั้งนี้ล้วนมีผลงานเป็นที่ประจักษ์ โดยที่แต่ละแห่งมีความถนัดโดดเด่นแตกต่างกันไป ซึ่งถ้าดูจากผลงานที่ผ่านมาเธอลังคองข้างเชื่อว่า Archwin มีลุ้นพอสมควรทีเดียว

ปภาวินท์กลับบริษัทด้วยอารมณ์รื่นเริง ถึงแม้จะเป็นการนัดคุยงาน แต่ก็ถือว่าได้เจออาชวิน แกมวันนี่ยังมีวีรกรซึ่งเธอนับว่าเป็นผู้มีพระคุณ

อีกคนด้วย...อย่างไรก็ตามพอวางกระเป๋าสะพายลงบนโต๊ะทำงาน ยังไม่ทันจะหันไปถามเพื่อนร่วมงานเกี่ยวกับงานของเธอที่ต้องยกให้เพื่อนทำแทน อีกฝ่ายก็หม่นแก้อืมาพูด

"ปิ่น คุณธัญโทรลงมาสั่งไว้ว่าถ้าเธอกลับมาถึงเมื่อไหร่ให้ขึ้นไปหา"

"พี่ธัญเธอ" สาวร่างเล็กกะพริบตาปริบๆ พอเพื่อนพยักหน้ายืนยัน เธอจึงได้แต่พึมพำขอบคุณ ครั้นมองนาฬิกาแล้วเห็นว่าเหลือเวลาไม่มาก ก่อนจะเลิกงาน เธอเลยได้ถามเรื่องงานจากเพื่อนตามความตั้งใจ จากนั้นก็หิ้วกระเป๋าสะพายไปขึ้นลิฟต์

น่าจะเรื่องโครงการเดอะไพรด์ ปภาวรินทร์คาดเดาอย่างอ่อนใจ

พี่สาวต่างแม่เพิ่งรู้เรื่องที่เธอเข้าไปมีส่วนร่วมับโครงการนี้หลังจากเธอเข้าประชุมไปแล้ว ส่วนหนึ่งเพราะรัชนาทเรียกตัวเธอไปช่วยกะทันหัน และหลังจากนั้นเธอก็หัวหมุ่นกับการช่วยอนุชาเตรียมตัวบริฟงานประกวด ออกแบบ บวกกับตัวรัชนาเองก็ติดงานที่ต้องออกนอกสถานที่อยู่เนืองๆ ผลคืออีกฝ่ายไม่สบโอกาสได้เจอเธอสักที ส่วนที่รัชนาไม่พอใจน่าจะเป็นเพราะโครงการนี้เป็นโครงการใหญ่ พี่สาวไม่ชอบให้เธอมีส่วนร่วมับงานอะไรก็ตามที่ถือว่าสำคัญในบริษัทมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

เลขานุการของรัชนาหกดอินเตอร์คอมแจ่งเจ้านายทันทีที่เห็นหน้าปภาวรินทร์ และก็มึเสียงตอบกลับมากบอกให้เธอเข้าไปได้เลย...ตอนที่เธอเปิดประตูเข้าไปที่สาวกำลังนั่งกอดอก เอนหลังฟังพนักงานแก้อื ดวงตาที่ทอดมองตรงมาแข็งกร้าว และลุ่มเสียงที่ถูกส่งออกมาก็กระดังพอกัน

"ไปคุยกับบริษัทสถาปนิกมาครบแล้วไซ้ใหม่ เป็นยังไงบ้างละ"

"เรียบร้อยดีค่ะ ปิ่นรับผิดชอบเองแค่สองบริษัท นอกนั้นอยู่กับคุณอนุชา" สาวร่างเล็กตอบอย่างระมัดระวัง

"ฉันรู้นะว่าเธอกำลังคิดจะทำอะไร" รัชนาพูดเสียงเย็น "อยู่ดีๆ ก็ไปอ้อนป้าขอมาช่วยงานโครงการใหญ่ขนาดนี้ หวังจะสร้างผลงานเอาหน้าล่ะสิ"

"ปิ่นเปล่า" ปภาวรินทร์ปฏิเสธทันที "ปิ่นแค่คิดว่าพอจะช่วยให้เลย
อยากช่วย อีกร้อยปิ่นก็แค่ช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ โน้โครงการเท่านั้นเอง"

"เจียบไปเลย" คนเป็นพี่สาวแหว "อย่างเธอนะแค่ข้าปากฉันก็เห็น
ลั่นไก่แล้ว คิดว่าฉันโง่หนักหรือไง อย่างนี้กะนะว่าฉันไม่รู้ว่าการที่เธอเริ่มจาก
อะไรเล็กๆ น้อยๆ ก็เพื่อไม่ให้ใครคิดสังเกต!"

"ปิ่นเปล่า...พี่ธัญจะไม่เชื่อก็ได้ แต่ปิ่นยืนยันว่าไม่ได้วางแผนอะไร
ทั้งนั้น ปิ่นแค่คิดว่าอะไรพอช่วยได้ก็จะช่วย เตียวปิ่นก็กลับไปทำงานของ
ตัวเองแล้ว" ลูกสาวคนเล็กของบ้านได้แต่พยายามสะกดกลั่นเสียง
ถอนหายใจของตัวเองไว้

"เธอจะพูดอะไรก็ได้ แต่ขอให้รู้ไว้เลยว่าฉันไม่มีทางปล่อยให้เธอ
ได้ตามที่หวังแน่!"

เสียงเคาะประตูดังขึ้นในจังหวะที่รัฐมนตรีชนากำลังจะพูดจบพอดี แล้วเสียง
ของรัชนาทาก็ลอยมา

"พี่เอง"

ประตูเปิดเข้ามาเกือบทันทีโดยไม่รอฟังเสียงอนุญาต คนเป็นพี่ชาย
ก้าวเข้ามาแล้วหันมองน้องสาวทั้งสองคนสลับกันไปมา

"ธัญเรียกปิ่นมาคุยอะไรนะ"

"ก็เรื่องโครงการเดอะโปรดิ่ง" รัฐชนาตอบหน้าตั้ง "แล้วพี่รัชละ
มีอะไร"

"พี่เห็นปิ่นเข้ามาหาธัญเลยวะมาดู พี่ก็จะถามปิ่นเรื่องทีไปคุยกับ
บริษัทสถาปนิกเหมือนกัน...แล้วนี่ธัญคุยกับปิ่นเสร็จหรือยัง พี่จะได้พาปิ่น
ไปรายงานให้ป้าฟัง"

"คุยเสร็จแล้ว"

ชายหนุ่มสังเกตเห็นว่าน้องสาวคนโตตอบอย่างเสียไม่ได้ แต่เขาก็
ไม่ใส่ใจแล้วโอบไหล่รั้งน้องสาวคนเล็กเดินออกจากห้อง

"โอเค งั้นเราไปกันป็น"

ปภาวรินทร์เกือบจะระบายลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก แต่ก็
ยังตัวเองเอาไว้ได้ทัน ทว่าพี่ชายก็รู้ทันอยู่ดี

"วันนี้โดนเรื่องอะไรละ ใช้เรื่องเดอะโปรดใหม่" พอน้องสาวพยักหน้ารับ
เขาก็ลูบศีรษะเธอเบาๆ "อย่าไปใส่ใจเลย พี่ดีใจนะที่ได้ป็นมาช่วยงาน"

หญิงสาวหันไปยิ้มให้พี่ชายซึ่งดีกับเธอมาตั้งแต่วันแรกที่เธอก้าวเข้าสู่
รั้วบ้านพร้อมพิพัฒน์ อย่างไรก็ตาม...

"เย็นนี้เราว่างไหม ไปกินข้าวกับพี่ได้หรือเปล่า พี่นัดไอ้รูธไว้พอดี"

ปภาวรินทร์ชะงักไปนิดหนึ่ง จากนั้นก็ต้องพยายามสะกดกลั้นเสียง
ถอนหายใจของตัวเองไว้อีกคำรบ...อะไรี่ชานาก็ดีไปหมดทุกอย่าง ยกเว้น
เรื่องนี้ หน้าซ้ำเธอจะปฏิเสธเขาบ่อยๆ ก็ไม่ถนัดเนื่องจากเขาดีกับเธอ
ลำบากใจชะมัด...

"ป็นเอาถุงลายเสืออย่างพริกนี่อีกไหม ขอปไม่ใช่เหอะ"

ปภาวรินทร์ยกหน้าจากจานข้าวตามเสียงถาม จากนั้นเธอก็พยักหน้า
ธราวูร์ซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามจึงกุกุกจุกจุกช่วยตักถุงลายเสือให้ทั้งรอยยิ้ม

"ขอบคุณค่ะ"

"จะ กินเยอะๆ นะ ดูป็นผอมลง ท่าทางจะโดนไอ้รัชชใช้งานหนัก
ใช้ไหม"

"ไอ้เวร พุดมาก" รัชชานาเหล่เพื่อนด้วยความหมั่นไส้ "แล้วนี่ไม่คิดจะ
ตักกุ้งให้ฉันม่ั่งเระอะ"

"มีมือก็ตักเองสิวะ" ธราวูร์ไม่แยะ

"นี่คิดดีแล้วเหอะ ฉันเป็นพี่ป็นนะโว้ย คราวหน้าไม่ต้องมาขอให้ฉัน
ช่วยพาป็นมาด้วยเลย"

ปภาวรินทร์นั่งฟังบทสนทนาของสองหนุ่มแล้วนี่ก็อยากถอนหายใจ

ออกมาแรงๆ แม้จะพอทราบอยู่แล้วก็ตามว่าที่พี่ชายพยายามชวนเธอมาด้วย ครั้งแล้วครั้งเล่าเป็นเพราะเพื่อนขอ และเธอก็ปฏิเสธมาหลายหนจนครั้งนี้ จำต้องยอมมาด้วย ซึ่งกว่าจะมีครั้งต่อไปก็คงอีกนานมากแน่ๆ โดยสถานที่นัดในวันนี้คือร้านอาหารกึ่งผับหนึ่งในหลายร้านที่เป็นธุรกิจของธรรวูธ

"พี่รัชจะเอากุ้งหรือ" หญิงสาวถามแต่ไม่ได้รับคำตอบ แล้วตักกุ้งให้พี่ชายเสียเอง

"ขอบใจล่ะ" รัชนาทหันกลับมาส่งยิ้มให้น้องสาว

"ปิ่นนี่น่ารักจัง"

ธรรวูธชมเธอโด่งๆ ตามเคย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาทำแบบนี้ สำหรับครั้งนี้เธอสายหน้าซำๆ พร้อมกับตักข้าวเข้าปาก ขณะที่รัชนาทกลอกตาคล้ายระอา ทว่าผู้เป็นเพื่อนก็ไม่สนใจ

"พี่ได้ยินมาว่าปิ่นกำลังช่วยงานโครงการใหญ่ของที่บ้าน ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกพี่ได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ พี่พร้อมช่วยปิ่นเสมอ"

"น่าจะไม่มีอะไรหรอกค่ะ จะว่าไปก็เหมือนงานของปิ่นเสร็จแล้วด้วยซ้ำ" ปภาวินท์เหลือบไปมองพี่ชาย

"ไม่สิ เดี่ยวหลังจากเลือกบริษัทสถาปนิกกันแล้วก็ยังต้องทำงานกันต่ออีกยาว พี่ยังตั้งใจจะให้ปิ่นช่วยอยู่นะ"

"เรื่องอื่นด้วยก็ได้ ไม่ใช่แค่เรื่องงาน พี่พร้อมช่วยทุกอย่างเลย" ธรรวูธส่งเสียงถึงความสนใจของเธอไว้อีกครั้งก่อนที่เธอจะได้พูดตอบพี่ชาย

"ขอบคุณค่ะ" หญิงสาวตอบรับด้วยรอยยิ้มสุภาพ ไม่มากไม่น้อยไปกว่าที่เคยทำมาเสมอ

"คุณวูธ สวัสดิ์ค่ะ ดีจังที่ได้เจอ" สาวสวยนางหนึ่งปราดมาหยุดยืนข้างโต๊ะแล้วโปรยยิ้มหวานให้ธรรวูธ จากนั้นจึงค่อยฉินหน้ามาทักอีกสองคนในโต๊ะแบบเห็นได้ชัดว่าทักพอเป็นพิธี "สวัสดิ์ค่ะคุณรัช คุณปิ่น"

"สวัสดิ์ครับ" ธรรวูธหันไปทักทายอีกฝ่ายผ่านๆ "วันนี้มากินข้าว

เธอครับ เชิญตามสบายเลยนะ"

ปภาวรินทร์จำได้ว่าคนที่เข้ามาทักเป็นนางแบบที่มีชื่อเสียงพอสมควร และใช้นามสกุลเก่าแก่ อีกฝ่ายถึงกับหน้าเสียนิดหน่อยเมื่อชายหนุ่มไม่ใส่ใจ ทว่าธรรุทธิ์ก็นำพาสักนิด หันกลับมาคุยกับเธอทั้งที่เธอยังส่งยิ้มและ ค้อมศีรษะทักทายอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

"เออ พี่ให้คนไปเอาข้าวเหนียวมะม่วงที่น้องปิ่นชอบมาจากอีกร้าน ด้วย ถ้าอ้อมแล้วเอากลับไปกินที่บ้านก็ได้" ที่ร้านอาหารกึ่งคาเฟ่อีกร้าน ของเขามีเมนูข้าวเหนียวมะม่วงซึ่งโด่งดังขายดี และด้วยความที่เป็นเมนู จำกัดจำนวนขาย คนเลยยังต้องใช้ความพยายามในการซื้อ ทำให้เป็นเมนู ที่ดูพิเศษยิ่งขึ้นไปอีก

"มีของฉันด้วยไหม" รัชนาทถามแทรกก่อนที่น้องสาวจะทันขอบคุณ

"ทำไมฉันต้องเก็บของกินไว้ให้แกด้วยวะ" ธรรุทธิ์หันไปทำหน้าที่เมียใส่เพื่อน "แล้วถ้าจะบ่นเรื่องฉันเลือกปฏิบัติก็หุบปากไปเลย เพราะฉัน เลือกปฏิบัติจริงจิง"

นางแบบสาวสะบัดหน้าจากไปด้วยท่าทางหงุดหงิดที่ไม่ได้รับความสนใจ ขณะที่ปภาวรินทร์ผ่อนลมหายใจลงๆ แล้วหันไปหาพี่ชาย

"ถ้าพี่รชอยากกินจะแบ่งไปก็ได้นะ"

"เห็นใหม่ทำไมแกต้องเก็บขนมไว้ให้ฉันด้วย" รัชนาทหันไปยกคิ้ว ให้เพื่อนสนิท

"น้องปิ่นน่ารักเกินไปนะ" ธรรุทธิ์หันกลับไปชมหญิงสาวเสียอย่างนั้น

ปภาวรินทร์ได้แต่ยิ้มรับแบบผิดๆ รู้สึกอึดอัดมากกว่าเก๋เขิน เพราะหัดมีพนักงานของร้านเดินมาก็มลงกระซิบอะไรบางอย่างกับหนุ่มเจ้าของร้าน พอดี ครั้นฟังเสร็จเขาก็ทำท่าแข็งๆ ก่อนจะวางช้อนส้อม

"เดี๋ยวมานะ"

หญิงสาวโล่งใจมากทีเดียว เพราะถ้าต้องฟังธรรุทธิ์จับแบบโต้่งๆ

ต่อเธอก็ไม่รู้จะวางหน้าอย่างไร

"ปิ่นไม่ชอบไอ้ความรู้สึกนิตเลยเธอ มันทهمتหน้าตักขนาดนี้แล้ว"
รัชนาทเปรยถาม

คนเป็นน้องสาวหันไปมองพี่ชาย ก่อนจะพิมพ์ "ปิ่นเห็นพี่วูธเป็นพี่ชายคนหนึ่งเหมือนพี่รัช"

"พี่ก็พอเข้าใจละนะ แต่ยังไงปิ่นก็โตแล้ว เคยมีแฟนมีคนคุยมาหลายคน คงจะพอรู้ว่าในโลกของความเป็นจริงแค่ความรักอย่างเดียวมันก็ไม่พอสำหรับการเลือกคู่ครอง...ที่พี่พูดไม่ใช่เพราะเข้าข้างที่วูธเป็นเพื่อนสนิทที่ แต่ด้วยความที่พี่รู้จักวูธมานานและรู้จักครอบครัวของเขา อย่างน้อยพี่ก็แน่ใจว่าวูธจริงจังจริงใจกับปิ่น และที่แน่ๆ หมอนั้นจะดูแลปิ่นได้ในทุกทาง" พี่ชายหยุดคิดหนึ่งแล้วยิ้ม "มันแค่ความเห็นของพี่นะ พี่ไม่ได้คิดจะบังคับจิตใจปิ่นอยู่แล้ว ยังไงปิ่นก็ค่อยๆ คิดและพิจารณาไปแล้วกัน"

ปภาวินท์ส่งยิ้มให้อีกฝ่าย จากนั้นก็หันกลับมาตักข้าวเข้าปาก ในใจครุ่นคิดถึงสิ่งที่เขาพูด...ถ้าพูดในแง่ความเหมาะสมและความมั่นคงในชีวิต หลังแต่งงาน ธราวูธก็เป็นตัวเลือกที่ดีจริงๆ นั่นแหละ เพียงแต่อย่างไรเธอก็ไม่ได้ชอบเขา ยิ่งไปกว่านั้นหลังจากผ่านมาขนาดนี้เธอก็ค่อนข้างแน่ใจว่าอยู่ดีๆ คงไม่นึกเปลี่ยนใจไปชอบเขาด้วย และถึงเธอจะตระหนักดีว่าความรักเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งของชีวิตคู่ บางครั้งอาจไม่ใช่องค์ประกอบสำคัญที่สุดด้วยซ้ำ แต่เธอก็ยังคาดหวังให้มีความรักอยู่ในสมการถ้าหากเธอจะแต่งงาน

เธอหวังมากเกินไปเธอ...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<http://bit.ly/3b4xCIO>